

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 612

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	•	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. — Κοσσοῦφ καὶ Μακροσύη ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτις : ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄλσους συνήντησε τὸν Παῦλον. Ἦσαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καθ' ὃ καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος τὴν εἶχεν ἤδη συναντήσει ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ σεληνὴ ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ ἀηθῶν ἐψάλλον ἐν τῷ φυλλώματι.

Ἔστη πρό αὐτοῦ :

— Μήπως εἶν' ἀληθές ; τῷ εἶπεν.

Ὁ Παῦλος κατέβησε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἶν' ἀληθές λοιπόν ; Θεέ μου ! εἶν' ἀληθές ; ἐψιθύρισε βραδέως.

Κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἐδωλίου, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς, καὶ μόνον ἤκούοντο οἱ λυγμοί, οἵτινες ἀνῆγειρον τὸ στήθος τῆς.

Ὁ Παῦλος ἀπεμακρύνθη, ἄφωνος καὶ ἐξουθενημένος ἔμπροσθεν τῆς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης λύπης ἐκείνης. Καὶ ἄλλως τε, τί θά ἔλεγεν εἰς τὴν Μαρίαν !

Μετὰ ἓν τέταρτον, ἐκείνη ἠγέρθη. Ἐπικηλῆθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, εἴθα ἐκλείσθη καὶ ἐκεῖ ἔκλυσε ἐπὶ πολὺ, οἰοεὶ μετὰ λύπης. Εἶτα αἰφνης ἔτραξε νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν μεγάλου ἐκ φιλιδίου Χριστοῦ, κρεμαμένου ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ ἤρξατο νὰ προσεύχηται. Μετὰ τὴν προσευχὴν ἐκείνην ἦτο γαλήνιος καὶ ἐψιθύριζεν :

— Ἀς γείνη τὸ θέλημά σου, Θεέ μου ! Θεέ μου ! αὐτὸ εἶναι ἔλασμός !

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νεαρὰ γυνή, ὠχρὰ καὶ ὡς ἀγογγύστως ὑπετασσομένη εἰς τὴν τύχην τῆς, ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα ἐλησμόνησε, καὶ αὐτὰς εἶτι τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Ἐφάνη ἐνασχολουμένη μετὰ τινος χαρᾶς εἰς τὰς προπαρασκευὰς τοῦ γάμου τοῦ Παύλου καὶ τῆς Κλοτίλδης, ὅστις καὶ ἐτελέσθη μετὰ ἕξ ἑβδομάδας. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γαμήλιον ἑορτήν, οἱ δύο νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεώς των ἡ Μαρία ἠσθένησεν. Ὁ κύριος δὲ Λαγκαρδ ἀνήσυχος τὴν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ κλι-

νήρης. Τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ἀνεφάνη, πυρετὸς βραδύς ἀλλὰ τρομερός. Ἦτο ἡ ψυχὴ συντρίβουσα τὸ σῶμα. Ἦτο ἡ ἠθικὴ λύπη ἐπὶ μακρὸν συγkraτηθεῖσα, ἥτις ἐθριαμβεύει ἐπὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς νεότητος, ἀφ' οὗ ὑπέσκαψεν ὑποκώσως.

Τὸ ὄραϊον καὶ γλυκὺ πρόσωπον τῆς Μαρίας ἠδυνάτιζεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, σχεδὸν ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνγνωρίσῃ τις πλέον τὰς ἄλλοτε λείας παρεΐας τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐν τούτοις πάντοτε ἀλλ' ἐν παραδόξῳ φλογός, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοίλου καὶ θνήσκοντος προσώπου τῆς.

Τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας τῆς οὐδεὶς τῶν διασημοτάτων ἰατρῶν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τὰ ἐνεργητικώτατα ἰατρικὰ οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπέφερον. Τὸ κακὸν ἐχειροτέρευε τυχῶς.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν ζωὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἐννοεῖ τὴν σπουδαιότητα τῆς καταστάσεώς τῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι πολὺ ὀλίγον καιρὸν θά εἶχῃ ἀκόμη.

Ἡ καρδία τοῦ κυρίου δὲ Λαγκαρδ ἐθραύετο. Ἡ Μαρία ἐφέρετο μετ' αὐτοῦ μετὰ θλιβερᾶς ἀγάπης.

Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ὁ οὐρανὸς ἠλιος ἔοριπτε τὰς πυρίνους λάμψεις του διὰ μέσου τῶν ἐξ ἀλουρογῶν ὑφασμάτων παραπετασμάτων τοῦ δωματίου τῆς ἀσθενοῦς. Τὴν πρωΐαν εἶχεν ὑποστῆ κρίσιν καὶ μόνον ὀλίγα ὄρακι ζωῆς τῇ ἔμενον.

— Μάρθα, εἶπεν εἰς τὴν νοσοκόμην εὐρισκομένην πλησίον τῆς, εὐψὼ τρομερά. Δός μοι ἓν ποτήριον παγωμένου ὕδατος.

— Ἀλλὰ, κυρία, ὁ ἰατρὸς δὲν τὸ ἐπέτρεψε.

— Δὲν πειράζει, δός μοι.

— Ἀλλὰ...

— Δός μοι λοιπόν !

— Ἀλλὰ, κυρία...

— Τὸ θέλω !

Αἱ λέξεις αὗται προῦφέρθησαν διὰ τοσοῦτον προστακτικοῦ τόνου, ὥστε ἡ νοσοκόμος, μὴ τολμῶσα νὰ ἀντιστῆ ἐπὶ πλέον, ἀνέκραξεν :

— Τούλάχιστον ἡ κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὅ,τι καὶ ἡ Μαρία περιέμενε. Μόλις εἶδεν ἐαυτὴν μόνην, καὶ ἠγέρθη ἐσύρθη μέχρι τῆς θύρας καί τὴν ἐκλείδωσε καλῶς. Ἐπειτα ἀνῆψε κηρίον ὅπερ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ λαμβάνουσα ἐκ τοῦ γραφείου μικρὸν ἐξ ἐθένου κιβώτιον, ἤνοιξεν αὐτὸ μὲ τι κλειδίον ὅπερ ἔφερον εἰς τὸν λαιμόν της καὶ ἐξήγαγεν ἐκείθεν ἐπιστολάς τινάς ἅς ἐπλησίασεν εἰς τὴν φλόγα σκοπὸν ἔχουσα νὰ τὰς καύσῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην αἱ δυνάμεις της ἐξέλιπον. Νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡ χεὶρ της ἐξετάθη ἵνα ζητήσῃ στήριγμά τι ὅπερ δὲν εὔρε καὶ στρεφομένη οἷς ἐφ' ἐαυτῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν ᾧ τὸ κιβώτιον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

Ἦτο νεκρά.

Ὅταν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἔφθασεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς νοσοκόμου εὔρῃ κεκλεισμένην τὴν θύραν. Ἐκάλεσεν, ἀλλ' οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη. Τότε ἐβίβασε τὸ κλειθρον, αἱ δὲ ἀναγνώσται μας γνωρίζουσιν ἤδη ὅποιον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Μετὰ τὴν πρώτην στιγμήν της ἐκπλήξεως καὶ τοῦ ἀπεπισμοῦ, τὸ κιβώτιον καὶ αἱ διεσκοπισμέναι ἐπιστολαὶ προσείλκυσαν τὰ βλέμματά του. Ἔλαβε μίαν τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων καὶ τὴν διέτρεξε μηχανικῶς.

Αἴφνης ὅμως ἔρρηξε τρομερὰν κραυγὴν, τὸ δὲ βλέμμα του ἐγένετο ἀπλανές καὶ τὸ μέτωπόν του πελιδόν.

— Ἐξέλθετε ! εἶπεν ἀποτόμως εἰς τοὺς περικυκλόντας αὐτὸν ὑπηρέτας, καὶ αἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑπακούσουν.

Τότε μείνας μόνος ἐν τῷ νεκρικῷ δωματίῳ μὲ τὸ μόλις ψυχρανθὲν πτώμα ἀνέγνωσεν ἀπλήστως τὰ χαρτία, ἅτινα ἐνέκλειε τὸ κιβώτιον. Τὰ χαρτία ἐκείνα ἅτινα ἡ Μαρία ἔμελλε νὰ καύσῃ ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ θανάτου ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου.

Ὅταν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐτελείωσε τὴν ἀπαίσιαν ἐκείνην ἀνάγνωσιν ἐστράφη πρὸς τὸ σῶμα ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸ παρετήρησε διὰ ξηρῶν ὀφθαλμῶν, εἶτα ἐψιθύρισεν :

— Ἀπέθανεν ! Ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ ! Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐγένετο !... τώρα εἶναι ἡ σειρά τῆς ἰδικῆς μου.

Καὶ πέμψας εὐθὺς νὰ ζητήσῃ ταχυδρομικοὺς ἵππους ἐρρίφη ἐντὸς ἀμάξης καὶ ἀνεχώρησε, χωρὶς οὐδὲν νὰ δώσῃ διαταγὰς διὰ τὴν ταφὴν ἐκείνης ἧτις ὑπῆρξε σύζυγός του.

Μετὰ τὸν ἀκριβῶς ἀνγκυλῶν χρόνον ἵνα κάμῃ τὸ ταξείδιον, ἔφθασεν εἰς Φλωρεντίαν καὶ κατήρχετο τῆς ἀμάξης εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σιδηροῦ Στέμματος.

Ἐκεῖ κατῴκει ὁ Παῦλος καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἀνῆλθε.

Οἱ δύο νέονυμοι ὠμίλουν περὶ ἔρωτος ἐπὶ τινος πλατέος ἐξώστου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἰσῆλθεν, ὠχρὸς καὶ δυσγνώριστος. Τὸ μέτωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, ἡ δὲ κόμη του λευκή. Ἐδράξατο τοῦ Παύλου ἐκ τοῦ περιλαιμίου τοῦ ἐνδύματός του, τὸν ἐλίγμυσε δίκην καλάμου, τὸν ἐγονυπέτησεν ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐρράπισε οἷς λέγων αὐτῷ :

— Ἄνανδρε ! ἄθλιε, ἄνανδρε !

Ὁ Παῦλος ἠγέρθη δι' ἐνὸς πηδήματος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ

ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ἐκράτησε διὰ χειρονομίας καὶ προσέθηκε ψυχρῶς :

— Περιέμενε.

Εἶτα ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του δύο πιστόλια, ἐξήκολούθησε :

— Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο εἶναι κενόν. Ἐκλεξόν.

Ὁ Παῦλος ἐδράξατο ἐνὸς ὄπλου. Ἡ Κλοτίλδη εἶχε λιποθυμήσῃ.

— Πῦρ ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος στηρίζων τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ κροτάφου τοῦ νεανίου.

Μία βολὴ μόνον ἐρρίφη. Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐξεδικήθη ! Ὁ Παῦλος ἔπεσε νεκρὸς οὐδὲ κραυγὴν προσέφερε.

γαB.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

Ἀρμενικὸν μυθιστόρημα

A'

Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ πορθαυῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐκτείνεται ὡς γλωσσοεἰς εἰς τὴν θαλάσσαν τὸ Σερὰν Μπουρνου, μετὰ τοῦ μεγάλου πρεποῦς ἀνακτόρου του καὶ σχεδὸν ἀντικρῦ, ἡ μικρὰ χερσόνησος Φενέρ Μπαξέ, ἧτις ὑπερέχει, ὡς ἐκ τῆς εὐαρέστου θέας αὐτῆς, τῶν ὄχθων τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.

Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν της, ἡ χερσόνησος αὕτη εἶνε καταστόλιστος ὑπὸ κήπων καὶ ἀμπέλων.

Ἄηρ γλυκὺς καὶ ὑγιεινὸς προσελκύει ἐκεῖ συχνάκις ἀλιεῖς τινάς ὅπως ἀναπαυθῶσιν ; ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ὅταν αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης διέρχονται διὰ τῶν φυλλώματων καὶ τῆς χλόης ἡ κατοπτρίζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸ Φενέρ-Μπαξέ ἀποκαλύπτει θεὰν ποιητικὴν καὶ θέλγητρα ἀπαράμιλλα.

Ἐν τούτοις τοποθεσία τόσον ἐξαισία καὶ εὐάριστος μένει ἀκατοίκητος.

Δὲν βλέπει τις ἐκεῖ εἰμὴ καλύβας τινὰς κατοικουμένας ὑπὸ τῶν γεωργῶν καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης μέγιστον φάρον, ἵνα δεικνύη εἰς τὸν ναύτην τοὺς σκοπέλους τῆς ἀκτῆς.

Ὅστις δὴποτε πρὸ τριακονταετίας ἐπεσκέσθη τὸ Φενέρ-Μπαξέ, θὰ παρετήρησε μακρὰν τῶν καλυβῶν ἔρημόν τινα ἀκατοικίαν, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης, σήμερον ὅμως δὲν φαίνεται ἐξ αὐτῆς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο Ἀρμένιος, ἀπεφάσισε δὲ νὰ διέλθῃ ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν του μετὰ τῆς μόνης του θυγατρὸς, τῆς Μακρουῆς.

Οἱ γεωργοὶ ἐκπληκτοὶ μετὰ περιεργίας ἀνεζήτησαν τὸ αἷτιον ὅπερ ὤθησε τοὺς κατοίκους τῆς ἀπομεμονωμένης ἐκείνης οἰκίας ἵνα κατεικήσωσιν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος.

Ὁ Δικρὰν Σισαγκουιὰν (τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου), κατήγετο ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Δ' Ἀγγρά. Νεώτατος εἰσέτι ἐγκατέλειπε τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ἵνα ἀποκατασταθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνθα καὶ ἐνεκατέστη. Ἐνταῦθα ἐνουμφεῖθη γυναικίᾳ τινὰ ὀνόματι Σοφίαν, ἧτις ἐξηφανίσθη αἴφνης δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον της.

Τὸ ἀπρόοπτον ἐκεῖνο γεγονός ἦν διὰ τὸν σύζυγον ἀκατανόητον μυστήριον, ὅπερ ἐπέφερον αὐτῷ τὴν ζωηροτέραν λύπην. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δικρὰν ἦν πεντηκοντούτης, διότι τὰ τριάκοντα αὐτοῦ ἔτη διήλθεν ἐν χηρείᾳ.

Μετά τὴν ὀστυρίαν, ἣτις τὸν ἐπληξεν, ἐγκατέλιπε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τραπεζίτου, ὅπερ μετήρχετο, ἵνα ζήσῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ ἀναπαύσει.

Ὁ Δικρὸν ἦτο μεσαίου ἀναστήματος, εἶχε ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν, ἡμερὸν δὲ καὶ ἀδύνατον χαρακτῆρα. Ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου του, παρετηρεῖτο ἐκφρασις στερεᾶς καὶ ἀκλονήτου θελήσεως. Ὅστισδῆποτε παρετήρει αὐτὸν προσεκτικῶς, ἐμάντευε τὴν μελαγχολίαν, ἣτις κατέτρωγεν ἀκαταπαύστως τὴν καρδίαν του, καὶ ἐβλεπεν ἀνατεινόντα συγνότατα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς ἵνα ἐξελείψῃ ἴχνη λυπηρᾶς ἀναμνήσεως.

Ἡ Μακρουή, ἦν εἰκοσαέτις, εἶχεν ἀνάστημα ὑψητενές καὶ μεγαλοπρεπές, ὄψιν λευκὴν ὡς ἡχίων, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην μελανὴν, τὰς ὀφρῦς λίαν καμπυλώδεις, ὡς εἰ γραφίς ζωγράφου ἐγράψεν αὐτάς, εἶχε τὸ ὄφρος γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν, τὸ δὲ βλέμμα, ὡς τὸ τοῦ πατρὸς τῆς, ὑπερήφανον, ἐνέπνεε τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν.

Ἀπολέσασα τὴν μητέρα τῆς παιδιόθεν ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Σαντούτης, — τῆς τροφῆς τῆς — ἦν ἡγάπα καὶ θεώρει ὡς τὴν μητέρα τῆς, ἣτις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν ζώην. Ὁ Δικρὸν ἐνεπιστεύθη τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τῆς ἑπταετοῦς αὐτῆς ἡλικίας εἰς τὰς φροντίδας ἐξαιρέτων διδασκαλῶν προσκληθέντων ὅπως ἀναλάβωσι τὴν παιδείαν τῆς, πρᾶγμα σπάνιον καὶ σχεδὸν ἀνήκουστον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ Μακρουή ἐμαθεν ἐν διαστήματι ὀκταετίας ὅχι μόνον τὴν μητρικὴν τῆς γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ διαφόρους ἄλλας καὶ ἐπιστήμας, ἐπεδόθη δὲ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μελέτην τῆς γαλλικῆς, ἣτις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ζωηροτέρας τῆς ἐπιθυμίας.

Ὁ ἐρημικὸς καὶ μονήρης βίος ἐξήσκησεν ἀρκετὰ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Μακρουῆς, ἣτις δὲν ἐγνώριζεν ἄλλους γονεῖς καὶ φίλους εἰμὴ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν Σαντούτην, οὗς ἐνόμιζεν ὡς τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον.

Ἡ ἀνάγνωσις ποιημάτων καὶ μυθιστοριῶν ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς τὰς ζωηροτέρας ἐντυπώσεις. Κατέστη μελαγχολικὴ καὶ ἀπρόσεκτος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς πάντας. Συχνάκις ἐβυθίζετο εἰς ρεμβασμοὺς καὶ οὕτως, ἐπὶ ὀκλήρου ὥρας, ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο μεταξύ τῶν ἡρώϊδων τῶν βιβλίων τῆς, κατόπινο ὅμως ἡ καρδία τῆς συνήντα τὸ κενόν, τὴν ἄβυσσον. Ὁ Δικρὸν, εἶχε μεγάλας ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τῶν Ρωσῶν καὶ εἶδεν ἕκαστον ἔτος πλείστους χοροὺς καὶ γευμάτα, προσκαλούμενος δὲ συνώδευε καὶ τὴν θυγατέρα του. Κατὰ τὰς ἐσπᾶς ταύτας παρετήρει τις πᾶν ὅ,τι ὄραϊον, εὐγενές, πλούσιον μετὰ τῶν Ἀνατολιτῶν καὶ Εὐρωπαϊῶν. Ἐν τούτοις ἡ Μακρουή ἀνεκηρύσσετο ἡ βασίλισσα πασῶν, πρόσωπα δὲ ὑψηλῆς περιωπῆς ἐφθόνου τὰς χάριτας τῆς, ἐστέναζον εἰς μίαν ἐκ τοῦ στόματός τῆς προφερομένην λέξιν.

Λίαν ἀπομεμονωμένη τῆς κοινωνίας, ὡς ἐκ τοῦ βίου ὃν διήγειν, ὅτε ἐφαίνετο ἀνὰ μέσον τῆς κοινωνίας, αἰφνιδια μεταβολὴ ἐπετελεῖτο ἐν αὐτῇ. Δὲν ἦτο πλέον ἡ μονήρης ψυχὴ καὶ σχεδὸν ἀπαίσιμος ἐν τῷ μονοτόνῳ βίῳ, ἡ κατ'ἐπιφάνειαν μισάνθρωπος, ἀλλὰ νεανίς ἀξιαγάπητος, τολμηρὰ, εὐπαίδευτος. Ἡ ὁμιλία τῆς ἦτο τόσον γλυκεία, καὶ εὐάρεστος, ὥστε ἕκαστος καταλαμβάνετο ὑπὸ θαυμασμοῦ.

Νεαρὰ καὶ ἐξαισία κατέθελγε καὶ ἐμάγευεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὰς καρδίας πάντων. Ἐκ τῶν θαυμαστῶν τῆς ὅμως οὐδεὶς εἶχε συγκινήσει τὴν ψυχὴν τῆς τὸ φανταστικόν

αὐτῆς ἀντικείμενον εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν, εἰς τοὺς ζητούντας δὲ τὴν χεῖρα αὐτῆς ἀντετάσσετο ἡ ἀρνησις.

B'

Ἦτο ὠραία καὶ ὁροσερὰ ἑαρινὴ ἡμέρα.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁ νότιος ἄνεμος, καθιστάμενος ἐπὶ μάλλον ἰσχυρός, ἐτάρασσε τὰ φυλλώματα καὶ ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων τοῦ Φενέρ Μπαζέ.

Ἡ θάλασσα τὴν πρωΐαν ἦν γαλήνιος. Ἦδη ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐρρυτιδούτο.

Ἐκ τοῦ νότου ὁ ὀρίζων ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀκτινοβολούντων νεφῶν. Ὡν τὸ πορφυροῦν χρῶμα φαίνεται ὅτι ἐλαττοῦται καὶ ἀφανίζεται κατὰ μικρόν. Τὰ νέφη διεσχίζοντο κατὰ καιροὺς ὑπὸ ἀστραπῶν, σημεῖον ἀσφαλές τῆς ἐπερχομένης καταιγίδος.

Ἡ Μακρουή περιεπάτει μετὰ τῆς Σαντούτης ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας.

Ὅλαι αἱ δίοδοι τοῦ κήπου τούτου περιεστειχίζοντο ὑπὸ πυκνῶν δένδρων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου ἡγείροντο δύο μνημεῖα, σκιαζόμενα ὑπὸ ἰτεῶν, ἐνώπιον δὲ αὐτῶν βωμὸς ἔνθα ὁ Δικρὸν γονυκλινῆς συχνάκις προσήχετο. Πρὸς τὸ ἄκρον αὐτοῦ ὑπῆρχεν, ἐπὶ ὑψώματος ἐκτισμένη, σκία, ἐξ ἧς ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, καὶ παρ' αὐτὴν ὠραίων ἀναβρυτήριον, ἐξ οὗ ἀνεπήδα καθαρῶτατον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ.

Δὲν ὑπῆρχεν ἐξαισιωτέρα θέα τοῦ μέρους ἐκείνου αἱ λεμονέαι καὶ πορτοκαλεῖαι, ἐμίγνυν μετὰ τῶν ἀνθῶν τὰς εὐάρεστοτέρας καὶ μεθυστικωτέρας εὐωδίας.

Ἡ Μακρουή ἡγάπα τὸ θελιτικὸν ἐκεῖνο μέρος, διήρχετο δὲ ἐκεῖ ὀκλήρου ὥρας συνομιλοῦσα μετὰ τῆς τροφῆς τῆς, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν ἐκείνης παρεδίδοτο εἰς βαθύς ρεμβασμοὺς.

Ἡ νεανίς συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Σαντούτης ἐσπευδε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν συνειθισμένην θέσιν πλησίον τοῦ ἀναβρυτηρίου. Ἐπερε ἑλαφρὰν ἐσθῆτα, τὰ μαῦρα καὶ μακρὰ μαλλία τῆς, ἀτημελήτως διεσκορπισμένα, ἐκυμάτιζον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Κεκλιμένη ἐπὶ πρασίνου τάπητος, ἀνέπνεεν ἐν τῇ ἐκστάσει τὰς ἡδῆς εὐωδίας, αἵτινες διεσκορπίζοντο εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰφνης ἡ θάλασσα καθίσταται γαλήνιος, ὁ ἄνεμος κοπάζει, ὁ οὐρανὸς μεταβάλλει ὄψιν, ἡ γαλήνη ὅμως ἐκεῖνη ἦτο στιγμιαία, ἦτο ὁ προαγγελοῦς τῆς θυέλλης.

Ἡ Μακρουή στραφεῖσα τότε πρὸς τὴν Σαντούτην,

— Ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν θὰ φέρει καταιγίδα, εἶπεν.

— Μαλιστὰ, ἀπεκρίθη ἡ Σαντούτη, ἀλλὰ πῶς! ἀγαπητὴ κόρη, φοβεῖσαι τὴν καταιγίδα :

— Ἐξεναντίας, τὴν ἀγαπῶ, λέγει ἡ Μακρουή, διότι ἡ φύσις προσφέρει τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐάρεστον θεάμα. Ἀστραπαί, βρονταί, βροχὴ, θυέλλα, τὸ πᾶν ἐκρηγνυται διὰ μιᾶς, καὶ ὅταν ἡ βροχὴ παύσῃ, ὅταν ἡ βροντὴ σιγήσῃ καὶ ὁ ἄνεμος κοπάσῃ, τί εὐχαρίστησις, τί θῆλυτρον, τί ὁροσερότης εἰς τὴν φύσιν. Ὅμοιάζει μὲ ἐρωτευμένον, ὁ ὅποιος παραφέρεται, ὀργίζεται, καὶ ὁ ὅποιος μετ' ὀλίγον ἡσυχάζει, σιωπᾶ, ἀναπαύεται ἡ φύσις ἀφοῦ διέλθη δι' ὅλων αὐτῶν τῶν φάσεων, ἐπιφέρει κατόπι μεταμόρφωσιν ἑκτακτον, μεγαλοπρεπῆ. Ἀγα-

πῶ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, τὰ ἀντίθετα αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια παρουσιάζουν καταπληκτικὸν θέαμα καὶ τὰ ὅποια μεταβάλλον τὸν ἄνθρωπον εἰς ἥρωα.

— Αἱ ὑπερβολικαὶ στιγμαὶ τοῦ πάθους εὐρίσκονται εἰς οἰονόμηποτε, ἀλλ' ὁ καθεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε ἥρωα, Μακρουή.

— Βεβαίως, ὁ καθεὶς ὑπόκειται εἰς τὸ πάθος αὐτό, καὶ ὁ καθεὶς δὲν δύναται νὰ ἔχη τὴν μεγαθυμίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ τὸ πάθος εἶνε κοινόν, ὅταν δὲν συνδεύεται ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς· διὰ τῶν προτερημάτων αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος ὑψοῦται ὑπερᾶνω τῆς ἀνθρωπότητος. Ὀνομαζῶ ἥρωα ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἀποστρέφεται καὶ ἀγαπᾷ συγχρόνως, ὁ ὅποιος ταπεινώνει καὶ ταπεινοῦται, ὁ ὅποιος ἀπειλεῖ καὶ γαληνίζῃ, ὁ ὅποιος πλήττει καὶ διὰ τῆς ἰδίας του χειρὸς θεραπεύει τὴν πληγὴν. Πάντοτε ἡ καρδία μου θὰ προτιμᾷ τὸν σπανίον κῦρον θνητόν.

Ἡ Μακρουὴ προσέφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τσοσούτου ἐν θουσιασμοῦ, ὥστε τὸ πρόσωπόν της, τὸ συνήθως λευκόν, ἐγένετο πορφυροῦν, κατόπιν μαντεύσασα ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς Σαντούτης ὅ,τι ἐκαίην ἡτοιμάζετο νὰ τῇ εἴπῃ, ἐξηκολούθησεν :

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, κατηγορεῖς ἴσως τὰς ζωηρὰς ἰδέαι μου κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν ἔχεις δίκαιον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι ἐπιθυμῶ εὐλοκρῶς τὴν εὐτυχίαν μου καὶ βλέπεις ὅτι αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν δὲν δύναμαι νὰ τὴν εὐρω μὲ τὰς ὀλίγων κοινὰς ἰδέαι, αἱ ὅποια προσβάλλουν τὸ λογικόν μου. Φεῦ ! πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε κοινόν σπανίως ἔχει κἀλὸν τέλος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; οὕτως ἐπλάσθη. Ἀπέχω πολὺ νὰ φαίνομαι ἐξαιρετικὴ ὑπαρξίς, ἐν τούτοις ἔχω φυσικὴν ἀντιπάθειαν διὰ πᾶν ὅ,τι εἶνε κοινόν, διὰ πάντα κοινόν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴ ἡ ἀντιπάθεια μὲ ὠθεῖ εἰς τὸ ὑψηλόν, εἰς τὸ ὠραῖον, αὐτὸ εἶνε τὸ ὅποιον μὲ ὠθεῖ νὰ προτιμῶ τὸν μονότονον αὐτόν βίον.

Ἡ Μακρουὴ ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν. Τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀντεινύουσα, ἐφαίνετο μελαγχολικὴ καὶ ρεμβώδης. Ἡ Σαντούτη συγκεκινημένη ἀπέμασσε τὰ δάκρυά της.

Αἴφνης ἠκούσθη θόρυβος, ἡ βροντὴ ἐμυκάτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς γαλήνης τῆς φύσεως. Ἀστραπὴ διέσχισε τὸ ἄπειρον, τὸ ἤδη καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν νεφῶν· ὁ βίαιος νότιος ἄνεμος ἔσειε παταγωδῶς τὰ δένδρα καὶ ὕψου ἀναριθμητοὺς ὄνας κόνεως.

Ἡ θάλασσα ἐξαγριωθεῖσα ὑπὸ τῆς θυέλλης, ὠγκοῦτο κατὰ μικρόν, καὶ ὠμοιάζε μὲ μακρὰν κινητὴν ἄλυσον ὀρέων χιονοσκεπῶν. Τὰ μανιώδη καὶ ἀφρίζοντα κύματα ἐθράυοντο μετὰ λύσσης καὶ θορύβου ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ Φενέρ Μπαζέ, ἐνόμιζες ὅτι ἡ θάλασσα ἐζήτει νὰ συγκλονίσῃ καὶ καταπίῃ τὴν γῆν.

Ἡ καταιγὶς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀνέμων τοῦ νότου ἐκρήγνυται ἐν Κωνσταντινουπόλει τόσον φοβερά, ὅσον καὶ ἡ τρομεροτέρα θυέλλα ἐν τῷ Ὀκεανῷ. Εἰς τὰ προειδοποιητικὰ σημεῖα τοῦ λαίλαπος, οἱ προνοητικοὶ ναῦται ζητοῦσι καταφύγιον.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν παρετηρεῖτο ἔτι οὐδὲν ἰστίον ἐν τῇ θαλάσῃ, οἱ ναῦται κατέφυγον εἰς τοὺς λιμένας.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ὁ κρότος τῆς βροντῆς καθίστατο ἐπὶ μάλλον φορικῶδες, τὰ νέφη πάντοτε μελανώτερα καθιστάμενα συνεσφαιροῦντο κατὰ μεγάλας στιβάδας κομίζοντα ἄφθονον βροχὴν.

— ὦ ! λέγει ἡ Μακρουὴ ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της, ἡ δυστυχία ἐπαπειλεῖ τοὺς ταξιδεύοντας ! Ἐν τούτοις, ἄς δεηθῶμεν δι' αὐτοὺς.

Καὶ ἀμφότεραι γονυπετήσασαι ἐδέοντο.

Ὁ ἄνεμος ἐδιπλασίαζε τὴν ὀρμὴν του, ἡ θλασσα τὴν μανίαν της. Αἱ δύο γυναῖκες ἐδέοντο ἔτι, ὅτε παρουσιάζεται ὁ πατήρ της Μακρουῆς· παρατηρῶν δὲ τὴν θλασσαν λέγει πρὸς τὴν θυγατέρα του :

— Μακρουή, παρατήρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν νήσων, δὲν βλέπεις κἄτι τι, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει μὲ μαῦρον σημεῖον ;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἀλλὰ εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν εἶνε ἀδύνατον νὰ διακρίνω ἂν εἶνε πλοῖον ἢ καί κισιν. Εἶθε ὁ ἀγαθὸς Θεὸς νὰ λάβῃ οἶκτον διὰ τοὺς δυστυχεῖς οἱ ὅποιοι τὸ διεύθυνον !

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ἐκεῖνας, βίαιος κρότος πυροβόλου ἀντήχησεν εἰς τὸ κενόν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ πλοῖον ἐφαίνετο εὐκρινῶς πλησίον τῶν νήσων.

Ἦτο μικρὸν ἐμπορικὸν πλοῖον φορικῶδες δοκιμασθὲν ὑπὸ τῆς ἐξηγριωμένης θαλάσσης.

Οἱ ἰστοὶ του ἦσαν τεθραυσμένοι, μόνος σῶος ἦτο ὁ τοῦ δόλονος, ὅστις ἔφερεν ἓνα μόνον ἰστίον, οὐχ ἦττον ὅμως διέσχισε τὰ ὕδατα μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Πλήρες ἀκαμάτου ζήλου τὸ πλήρωμα εἰργάζετο εἰς τὴν πρύμνην ἵνα ἐλαφρύνῃ τὸ πλοῖον, καὶ ἐκλείε τὰς ὀπὰς δι' ὧν τὸ ὕδωρ εἰσέδεν ἀκαταπαύστως εἰς τὸν μυχόν αὐτοῦ. Ὁ πλοίαρχος μὲ ἀτάρχον ἦθος ἐνεθάρρυνε τοὺς ναῦτας του, εἶδε διαταγὰς καὶ ἐζήτει, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Σερᾶν-Μπουρνου.

Μάταια προσπάθειαι, τὸ πλοῖον ἤδη πεπληρωμένον ὕδατος ἐπλησίαζε νὰ βυθισθῇ.

Ἐν τῇ τρομερᾷ ταύτῃ καὶ ὑστάτῃ στιγμῇ, ἡ μόνη σωτηρικὴ διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἦτο νὰ ριφθῶσιν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Τὸ μέτωπον κρατῶν ὁ πλοίαρχος ἐσκέπτετο ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶτα..... Ὁ πρωρεὺς διηύθυνε τὸ πλοῖον πρὸς τὴν ἀκτὴν, τὴν ὄχι μακρὰν τοῦ Καρτάλ.

Τὸ πλοῖον μόλις ἔστρεψε πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, καὶ ὑπερμεγέθη καὶ μανιώδη κύματα ἐφόρμησαν αἴφνης ἐπὶ τῆς πλευρᾶς καὶ τῆς πρύμνης, ἡ δὲ ὀρμὴ των ἦτο τόσον βιαία, ὥστε τὸ πηδάλιον ἐθραύσθη παρασυρθέν.

Δὲν ὑπελείπετο οὐδεμία ἐλπίς !

Ἐξαντληθέντες ὑπὸ τῶν κόπων, ἀποθαρρυνθέντες ἐκ τοῦ φοβεροῦ ὅσον καὶ ἀναποφεύκτου ἐκείνου κινδύνου, οἱ ναῦται δὲν ἤκουον πλέον οὔτε τὰς διαταγὰς οὔτε τὰς ἐνθαρρύνσεις τοῦ ἀρχηγοῦ των. Ἐπήδων ἐν τῇ μεγάλῃ λέμβῳ καὶ ἤρρισαν νὰ κωπηλατῶσιν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Μόνον ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ πρωρεὺς ἐπροτίμησαν νὰ ἀπολεσθῶσι μετὰ τοῦ πλοίου των εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, διότι τὸ νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τῆς μεγάλῃς λέμβου ἦτο ταῦτό τοῦ νὰ ριφθῶσιν εἰς βέβαιον θάνατον.

[Ἐπεται συνέχεια].

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

*

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Κατεσκόπευεν ἄρα γε μόνον τὸν Λαφρενσάνζ καθ' οὐ δὲν ἐζηλοτύπει ; Ἐκ τοῦ τόνου τῆς κ. δὲ Γούγκα ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἠσθάνετο δι' αὐτὸν μεγάλην ἀποστροφήν. Ὅποιον παιγνίδιον ἠδύνατο ἄρα γε νὰ τῷ παίξῃ; καὶ ἐπὶ τέλους διατί ἡ κ. δὲ Γούγκα καὶ ἡ Γερτρούδη ἐξήρχοντο τοῦ μεγάρου κρύφα καὶ ἦσαν τόσον βιαστικά :

Τῆς σπουδῆς ταύτης τὸν λόγον ἠθέλησε νὰ μάθῃ ὁ Φλαβιανός, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀτραπὸν παρηκολούθησε τὰς δύο γυναῖκας, ταχέως δ' ἐφθάσεν εἰς μικρὰν τοῦ παραδείσου θύραν καλυπτομένην ὑπὸ κισσῶν, τῷ ἀπέβη ὅμως ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω, διότι ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐπιμελῶς μετὰ τὴν διάβασιν τῆς κ. δὲ Γούγκα καὶ τῆς Γερτρούδης.

— Καλὰ, ἐψιθύρισε ὁ νέος, ἡ βαρωνίς ἔλαβε τὰς προφυλάξεις τῆς, μένει ὅμως νὰ μάθωμεν ἐὰν τὰς ἔλαβεν ὅλας.

Καὶ λαθόμενος ἀπὸ τῶν ἄκρων τῶν λίθων, βοηθούμενος δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κλαδῶν τοῦ κισσοῦ, ἀνῆλθεν εὐκόλως ἐπὶ τοῦ τοίχου. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ παραδείσου κατέληγε καὶ τὸ δάσος. Ἡ ἀνώμαλος πεδιάς διακοπτομένη ὑπὸ βράχων κατέληγεν ἀποκρήμυνος μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, ἐκαλύπτετο δὲ ὑπὸ σχοίνων.

Ὁ Φλαβιανός κρυβεῖς ὀπισθεν κλυβατίδων περιεργάζετο τὰ πέριξ, ἠδυνήθη δὲ νὰ πεισθῇ ὅτι ἐὰν ἄφινε τὴν σκοπιὰν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ δὴ κάτω τοῦ τοίχου, θὰ εὕρισκετο ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι καὶ θὰ παρατηρεῖτο ὑπὸ τῆς κ. δὲ Γούγκα καὶ τῆς Γερτρούδης, αἵτινες ἐστρεφον συνεχῶς τὸ πρόσωπον, διὸ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν ἐνθα εὕρισκετο καὶ νὰ μεταχειρισθῇ πάλιν τὰ δίοπτρα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην τούτων, διότι ἡ βαρωνίς ὀλίγον προχωρήσασα πέραν σωροῦ βράχων ἔστη, νέος τις δὲ ὅστις ἀνέμενε βεβαίως τὰς δύο γυναῖκας καὶ ὅστις ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν μεγάλων πετρῶν ἠγέρθη, καὶ μετὰ προφυλάξων ἀνθρώπου μὴ θέλοντος νὰ τὸν ἴδῃ τις διηυθύνθη πρὸς αὐτάς.

— Τί σημαίνουν ἄρα γε ὅλα αὐτά ; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός.

Καὶ χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς δίοπτρας παρατηρεῖ τὸν ἄνδρα ὅστις ἦν σοβαρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἐρυθροπώγων. Δὲν ἐκρύπτετο πλέον νῦν ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἀλλὰ διηυθύνετο πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, ὁ δὲ Φλαβιανός ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σκανδαλισθεὶς ἠπύρει μὴ τυχόν ὁ νέηλος οὗτος εἶχε κικὰς προθέσεις. "Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ τοῦ τοίχου πηρῶν ἐκτὸς τοῦ παραδείσου, ὅτε ἐφθασεν εἰς τὰ ὄρα αὐτοῦ διαττορος κραυγὴ χάραξ. Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀφῆκεν ἡ Γερτρούδη ἥτις δραμοῦσα ὡς παράφρων ἐσπευδεν εἰς συνάντησιν τοῦ ξένου. Οὗτος ἠνοιξεν αὐτῇ τὰς ἀγκάλας καὶ τὴν ἐπίεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνεγείρας αὐτὴν καὶ ἐπὶ μικρὸν διέμειναν ἐνηγκαλισμένοι.

Τὸ νέον αἰνίγμα περιπλέκετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐνοεῖται δὲ ὅτι ὁ Φλαβιανός παρηκολούθει πᾶσαν λεπτομερεῖαν τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ὁ διάλογος νῦν τῆς θαλαμηπόλου πρὸς τὸν ἄνδρα κατέστη ζωηρότερος ἢ Γερτρούδη ἔφερε συνεχῶς τὸ μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπομασσούσα δάκρυα χάραξ. Ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἵνα ἀφήσῃ αὐτοὺς νὰ διαλεχθῶσιν ἡσύχως, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ βράχου προσηλούσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ρείθρων τοῦ Ράγκου ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν πέριξ τοπίων ὅποθεν δὲν ἀπέστρεφεν αὐτοὺς.

Ὁ Φλαβιανός ἐξήταζεν ἐν λεπτομερεῖα τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀνδρός ὅστις ἤρξατο πάλιν περιπτυσσόμενος θερμῶς τὴν Γερτρούδην, ἥτις μετὰ φειδωλίας τῷ ἀπέβιδε τὰς περιπτύξεις.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐφόρει κυανόχρουν ἐνδυμασίαν ἐργάτου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε μέγαν πλατύγυρον ψάθινον πῖλον, καλύπτοντα ἐν μέρει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, καὶ μεγάλας ἐμβάδας.

Ἡ σκηνὴ αὕτη διήρκεσεν ἐπ' ὀλίγα μόνον λεπτά, μεθ' ὃ ἡ βαρωνίς ἐγερεῖσθαι ἔδωκε διαταγὴν τινα.

Ὁ ἀνὴρ προσεκλίνατο ἐδαφιαίως ἐνώσας τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον εὐχαριστίας, ἡ δὲ Γερτρούδη ἀπεμαζέχασα τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ δευτέραν περίπτυσιν ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ.

Ἀμφότερα αἱ γυναῖκες διηυθύνθησαν πάλιν πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ παραδείσου, ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν ὑψώματός τινος τοῦ ἐδάφους ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῇ πεδιάδι ἐκεῖνη. Ὁ Φλαβιανός μόλις κατώρθωσε νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ νὰ κρυβῇ ἐντὸς τῶν θάμνων.

Μετὰ μικρὸν ἠνοιγετο ἡ θύρα διὰ τῆς κλειδῆς.

— Πῶς συμβαίνει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φλαβιανός, ὥστε νὰ γνωρίζῃ αὐτὴ ἡ διαβολογυναῖκα ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ θύρα καὶ νὰ ἔχῃ τὸ κλειδί τῆς ; Βεβαίως ποτὲ δὲν ἦλθεν εἰς Λάντ-Κούρτ. πρέπει λοιπὸν νὰ ἔλαβεν ἀμέσως τὰ μέτρα τῆς, ὅχι μόνον διὰ νὰ μάθῃ ὅλας τὰς λεπτομερεῖας τοῦ κήπου, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς κρυφίας ἐξόδους, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ προμηθευθῇ τὰ κλειδιά. Πόσον περίεργα εἶνε ὅλα αὐτά καὶ παραδοξά ! Τέλος πάντων, πρέπει ν' ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, διότι δὲν προσιωνίζομαι κανὲν ἀγαθὸν ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν μυστηρίων.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα καὶ ἡ Γερτρούδη διέβησαν καὶ πάλιν πλησίον αὐτοῦ, τῆς θαλαμηπόλου ἀπομασσούσης ἐτι τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— "Ω ! κυρία, πόσον εἶσθε καλὴ ! ἀλλὰ σκεφθῆτε καὶ πόσον εἶνε σκληρὸν νὰ τὸν ἴδῃ διὰ μίαν μόνον στιγμὴν !

— Διὰ νὰ εἶμαι τοιουτοτρόπως καλὴ, ἀνταπατήθησε ξηρῶς ἡ κυρία, πρέπει νὰ με ὑπακούσης, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν στείλω πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦλθε.

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ ἀπὸ αὐτά, εἶπεν ὁ Μωροῦ. Ἀπὸ τοῦ ἔρχεται αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ κάτεργον ἢ ἀπὸ τὸ Κόγκον; Ἐπὶ τέλους ὅλα αὐτὰ εἶνε περιεργα καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἐκ τοῦ πλησίον.

Καὶ ἐνῶ ἐμολογεῖ ὁ Φλαβιανὸς ἐπισπεύδων τὸ βῆμα, ἔκαμψε καμπὴν καὶ ἔφθασεν εἰς τοὺς πέριξ τοῦ μικροῦ πύργου λειμῶνας πρὶν ἢ ἐπανάκαμψη ἢ βαρωνίς, διερχόμενος δὲ ἐγγύς τοῦ περιπέτερου ἤκουσεν ἤχους κλειδοκυμβάλου.

Ἦτο ἡ θεία Ἐλθίρα ἣτις παρὰ κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνεζήτησε ν' ἀνεύρη τὸν τόνον.

Ὁ Φλαβιανὸς εἶδεν ὄλιγον μακρὰν ὑπὸ σκιαᾷ τὴν Βέρθαν δὲ Κερμὸρ συνδιαλεγόμενὴν ζωηρῶς μετὰ τοῦ Λαφρεσάνζ. Ἡ νεῆνις ἦτο περιχαρής, ἐκ δὲ τῆς ζωηρότητος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐκ τῆς ροϊνῆς χροιάς, ἣτις διεχύνετο εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, ἐνόησε ὁ παρατηρητὴς Φλαβιανὸς πόσον ἐγκατελείπετο ἀκούουσα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς. Αἶφνης ἡ νεῆνις ἐγένετο κατηφής, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἡ λάμψις ἐξέλιπεν, ὁρμηφύτως δὲ ἀπεμακρύνθη ὄλιγον τοῦ Λαφρεσάνζ.

Ὁ Φλαβιανὸς στρέψας αἶφνης τὸ πρόσωπον εἶδε τὴν κ. δὲ Γούγκα προκύψασαν ἀπὸ καμπῆς τῆς θενδροφυτείας ἢ βαρωνίς ἣτο μόνη, καθόσον ἡ Γερτρούδη ἐπέστρεψε βεβαίως μόνη εἰς τὸ μέγαρον διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ.

— Πρέπει ἐξ ἄπαντος νὰ μεταμορφωθῶ, ἐψιθύρισε ὁ Φλαβιανός, καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ νέου αὐτοῦ ἔρωτος, διότι ἄλλως θὰ καταμελισθῇ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ κατέβαινε ἐκ τοῦ δωματίου του, ἐπειδὴ δὲ ἡ θεία Ἐλθίρα δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεύρη τὸν μουσικὸν τόνον, ἐγκαταλιποῦσα τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, πάντες δὲ οἱ ἐν Λάνδ - Κουρτ συνηθροίσθησαν εἰς τὸν κῆπον.

Καὶ ἡ μὲν Βέρθα δὲ Κερμὸρ ἔπαιζεν ἐκεῖ ἀφελῶς, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα, προσεπάθει ν' ἀναπτύξη τὴν ἐπιτηδειότητά τῆς, ἐπιτηδειότητα θαυμασίαν καὶ χαρίεσσαν, ὑπερτέρην τῆς δεξιότητος τῆς Βέρθας, ἣτις εἰς τὴν εὐχαρίστησιν μόνον ἀπέβλεπε καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ ἐπιδείξη τὴν λαμπρότητα αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ θριαμβεῖσθῃ κατὰ τῆς ἀντεραστρίας τῆς.

Ὁ κ. Σιδωναὶ ὅστις ἀπεμακρύνθη ἐπ' ὄλιγον ἐπανήρχετο κομίζων ἐπιτοπίου ἐνδιαφέροντος εἶδησιν. Κατὰ τὴν εἶδησιν ταύτην ἐπέκειτο τῇ ἐπιούσῃ μεγάλῃ πλημμυρίδι, τὸ βαρόμετρον προσέει ἀνήγγελλε μεγάλην μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, σφοδρὸν ἄνεμον καὶ ἴσως καταιγίδα, αὐτὸς δ' ἐπρότεινε νὰ μεταβῶσιν ἄπαντες νὰ γευματίσωσιν εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης, ὅπου θὰ ἔφθανον κατὰ τὴν ἄμπωτιν, καὶ θ' ἀνέμενον μετὰ τὸ γεῦμα τὴν παλίρροιαν, ὅτε τὰ κύματα θὰ συνετρίβοντο βεβαίως ἐπὶ τῶν βράχων σχηματίζοντα μεγαλοπρεπεῖς καταρράκτας.

Ἦπατάτο ἄρα γε ἢ ὄχι; ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε τὴν κ. δὲ Γούγκα ριγῆσασαν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς Βάρδης καὶ ὅτι ἀκουσίως αὐτῆς ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ.

— Αὐτὸ καταντᾷ ἀφόρητον, ὁμοιάζει μὲ μονομανίαν, ἐψιθύρισε πολὺ καλᾶ, ἐννοῶ ὅτι ἡ Βαρωνίς εἶνε τὸ μυστηριωδέστερον τῶν πλάσμάτων, ἀλλὰ τί πρὸς αὐτὴν τὸ φρούριον τῆς Βάρδης ἢ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτήριον;

Ἦπατάτο, διότι θὰ ἐβεβαιούτο ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀκούσθῃ

τοὺς ὄλιγους λόγους, οὓς ἀντήλλαξεν ἡ βαρωνίς μετὰ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ὅποτε ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ὑπάρχουσιν εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου παράδοξοι συμπτώσεις, αἱ; εἶπεν ὁ Θεόδωρος τῇ ὄραϊα αὐτοῦ φίλῃ, τοὺς λόγους τούτους προφέρων διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων.

— Ναί, ἀνταπήνησεν ἡ βαρωνίς, ὑπάρχουσι καλὰ καὶ κακὰ, ἀλλ' αἱ δευτέραι εἶνε περισσότεραι.

— Πρέπει νὰ τὰς λησημονήσωμεν αὐτάς, Ἐρριέττα.

— Καὶ ποῖος τὰς ἐνθυμεῖται σήμερον; βέβαια κανεῖς, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἐγώ, ἡ ὅποια συνήθως δὲν ἀνησυχῶ καθόλου, ἐκρατήθη.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε φαιδρότατον, τὸ θερμόμετρον κατήρχετο πρὸς τὸ ἐσπέρας, τὴν νύκτα ἐξερχαγῆ ὁ ἄνεμος, σφοδρὸς δὲ ἔπνεε τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπιούσης, σημεῖον καταιγίδος ἀκριβῶς δὲ τοῦτο ἀπητήτετο ἵνα δυηθῆ τις νὰ θαυμάσῃ τὴν μεγάλην παλίρροιαν καὶ τὴν ἄμπωτιν, ὅτε τὰ κύματα θὰ ἐξερρήγνυντο ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ φρουρίου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Βάρδης.

Δ'

Ἡ Μεγάλῃ Παλίρροια.

Πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Βάρδης καὶ τοῦ ὁμώνυμου φρουρίου, ὅπερ ἔκειτο ὑπ' αὐτό, ἐν ἑκάστη παλίρροια μεγάλῃ ἢ θάλασσα ἀποκαλύπτει ἀπόστασιν. Καὶ συνήθως μὲν μεμακρυσμένοις τις περίπατος ἐπὶ τῆς ψαμμώδους ταύτης παραλίας οὐδένα παρέχει κίνδυνον, ἀλλὰ κατὰ τὰς μεγάλας παλίρροιας καὶ πρὸ πάντων ὅτε θαλάσσιος ἄνεμος φοβερὰν προξενεῖ καταιγίδα, δὲν πρέπει νὰ παραμένῃ τις ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, διότι τὰ κύματα ἀνέρχονται ταχέως καὶ σφοδρῶς, εἰς τρόπον ὅστε ἐγγύτατα τῆς μεγάλης καὶ ἀγρίας θαλάσσης ἀποσυρόμενα ἀποκαλύπτουσι τοὺς βράχους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἰσδύει τὸ ὕδωρ μεταβάλλον αὐτοὺς εἰς τόσα ἐπικινδύνα νησίδια.

Ἐν τούτοις ὁ περίπατος διὰ πολλοὺς λόγους εἶνε εὐχάριστος, διότι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἀποκαλυπτομένης τοιοιτοτρόπως, εὐρίσκει τις ὄραϊα κογχύλια προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν βράχων.

Οἱ ἐν τῇ Λάνδ - Κουρτ ξενιζόμενοι ἀνεχώρησαν ὅλοι τὴν πρωίαν διὰ μεγάλης ἀμάξης, ἐξευγμένης εἰς δύο ἵππους. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀπειλητικὸς, μολοντί δὲ ὁ ἀήρ ἦν γλυκὺς καὶ εὐχάριστος, ἐνίστε ἐπιπτε λεπτὴ βροχή, ἐνῶ μεγάλα μέλανα νέφη διέσχίζον ταχέως τὸν οὐρανὸν συσσωρευόμενα καὶ διώκοντα ἄλληλα.

— Θὰ ἔχομεν μετ' ὄλιγον μεγαλοπρεπεῖς θέαμα, εἶπεν ὁ θεῖος Φιλήμων, τὰ κύματα συνετρίβονται εἰς τοὺς βράχους τῆς Βάρδης καὶ θ' ἀκούσωμεν τὴν βαθεῖαν φωνὴν τῆς θαλάσσης, τὴν ὅποιαν μόνον δύναμαι νὰ παραβάλω μὲ τὴν φωνὴν τῆς Ἐλθίρας.

Πρὸς προφύλαξιν ἐκ τῆς βροχῆς ἐλήφθησαν πάντα τὰ κατὰλληλα μέτρα, εἰς ἀδιάβροχα κυρίως φορέματα συνιστάμενα. Ἀπέναντι τοῦ πρώτου κύματος ἐγένετο λόγος νὰ παύσῃ ἡ ἐκδρομὴ, ἀμέσως ὅμως ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐπέμεινε νὰ περι-

φρονήσωσι τὸν καιρὸν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι πράγματι ἐπεθύμει πολὺ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, ἥτις, ὡς ὁ Θεόδωρος Μενδῶ τῆ εἶπε, δὲν ἦδύνατο νὰ τῆ ὑπομνήσῃ εἰμὴ δυσχερέστους ἀναμνήσεις.

Καὶ ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἔχοντες τὰ κιβώτια πλήρη ἐξαιρέτων φαγητῶν καὶ οἴνου, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἀνάγκην συμπλήρωμα τοιούτων ἑορτῶν.

Ἡ βαρωνίς ἐφαίνετο φαιδρὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ πῶς νευρική, ὁ δὲ Θεόδωρος Μενδῶ ἦτο κατὰ τὴν συνήθειάν του σιγηλός.

Ἐὐθυμὸς ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ καὶ λάμπουσα ἐκ τῆς ὠραιοτήτος ἐκάθισε πλησίον τοῦ Λαφρεσάνζ, ἔχοντος ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν βαρωνίδα. Ὁ δὲ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐσημείωσεν ἐντυπώσεις τοῦ φίλου του καὶ ἀνωμολόγησε κατ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ Λέων εἶχε πολλὰ νὰ πράξῃ καὶ ὅτι δὲν ἦδύνατο σκεπτόμενος τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ νὰ μὴ ρίπτῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέμμα θυμασμοῦ, διότι καὶ ἡ βαρωνίς τῆ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο ὠραιοτάτη.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὸ φρούριον, ἡ δὲ ἀμαξία ἐπέστρεψεν εἰς γειτονικὸν χωρίον. ἵνα σταθμεύσῃ ἐκεῖ.

Ἡ Βέρθα ἤθελε νὰ παρασύρῃ ἀμέσως τοὺς ξένους εἰς τὴν παραλίαν, τῆς θαλάσσης φαινόμενης μακρόθεν λείας, ἀλλ' ὁ θεὸς Φιλήμων, ὅστις γνωρίζομεν ὅτι δὲν ἡμέλει τὸ παραπαν τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ βίου, προέτεινε νὰ γευματίσωσι πρῶτον, διότι εἶχον καιρὸν, τῆς θαλάσσης μὴπῶ ταπεινωθείσης τέλειον, καὶ ἀφοῦ εἶχον ἀκόμη πρὸς τοῦτο ὀλίγον χρονικὸν διάστημα. Ἡ γνώμη αὕτη ἐπεκράτησε, καθόσον ἡ ἀμαξοδρομία ἐξηρέθισε τὴν ὄρεξιν πάντων, ἀλλὰ ἰσχυροτέρῳ πῶς τοῦ πρώτου ὄμβρου καταπεσόντος ἀνωμολογήθη ἡ ἀδυναμία νὰ γευματίσωσιν ὀπίσθεν τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς, ὅπου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐδέησε δὲ μάλιστα νὰ ζητήσωσι φιλοξενίαν ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ φρουρίου τῆς Βάρδης. Ἀλλ' οὗτος δὲ εὐρίσκατο ἐκεῖ, εὐρίσκατο ὅμως ἡ σύζυγός του, ἥτις ὑπεδέχθη αὐτοὺς προθύμως μετ' ὀλίγων τὸ φαγητὸν παρετέθη ἐπὶ τραπέζου ἀνδρόγυνου ἐξ ὑφάσματος χονδροῦ, ἀλλὰ καθρωτάτου. Ὁ ἄνεμος εἰσῆρχετο σφοδρὸς διὰ τῶν ἡμιανόικτων παραθύρων, ὁ οὐρανὸς καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συννεφώδης καὶ ἡ τρικυμία ἠπέλει νὰ καταλήξῃ εἰς καταιγίδα.

— ὦ! εἶπε ἡ γυνὴ τοῦ φύλακος, αἱ κυρίαί θά ἰδοῦν ὠραῖον θέαμα ὅταν ἡ θάλασσα ἀρχίσῃ νὰ κτυπᾷ τοὺς βράχους, ἀλλὰ ἐνθά ἡμετέριστον νὰ μείνουν ἐδῶ ἐὰν θέλουν νὰ ἰδοῦν...

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸν λόγον.

— Διότι, ἐπανέλαβεν ἡ χωρική, τὰ δωμάτια θὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ θάλασσαν ἂν δὲ κλεισθῶν τὰ παράθυρα.

— Καὶ ζῆτε ὅλον τὸν χρόνον ἐδῶ; ἠρώτησε πάλιν ὁ Μωροῦ.

— Ναι, κύριε.

— Καὶ δὲν εἶνε μελαγχολικὸν αὐτό;

Ἡ γυνὴ ἐκίνησεν ἐκφραστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, κύριε, εἴμεθα μονάχοι τὸν χειμῶνα δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ὁ ἄνδρας μου ὅμως δὲν με ἀφίνει, καὶ τὰ παιδιὰ...

— Ἄ! ἔχετε παιδιὰ;

— Δύο, ἓνα ἀγόρι καὶ ἓνα κορίτσι, πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου καὶ ἔρχονται ἐδῶ τὸ βράδυ.

— Τί περιέργον, εἶπεν ἡμιφώνως ἡ κ. δὲ Γούγκα, νὰ γυνὴ

κλεισμένη ἐν ὀλόκληρον ἔτος εἰς φυλακὴν καὶ ἐν τούτοις νομίζει τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐτυχῆ.

— Ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν της, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, τὰ λοιπὰ δι' αὐτὴν εἶνε τίποτε!

— Καλὰ λέγεις, προσέθηκεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἡ εὐδαιμονία βασιλεύει ἐκεῖ ὅπου ἀγαπῶσι καὶ ἀγαπῶνται.

Συνωφρυσθῆ μεγάλης ἡ κυρία δὲ Γούγκα, εὐνόητον δ' ἀπέβαιεν ὅτι ἀπήρεσεν αὐτῇ ἡ συνδιάλεξις αὕτη.

Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις περὶ ἔρωτος πρὸς πλάσμα ἀνίκανον νὰ αἰσθανθῇ πράγματικόν, ἀγνόν, σεμνὸν καὶ εἰλικρινῆ ἔρωτα εἶνε ταῦτόν τὸν ἀ ὑβρίζῃ αὐτὸ καὶ ν' ἀναπτύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀνυπέροβλητον ἐπιθυμίαν.

— Σαῖς δὲν ἔχετε ἐδῶ ποτὲ καμμίαν διασκεῶσιν; ἠρώτησεν ἡ βαρωνίς τὴν χωρικήν.

— Μὲ συμπάθειο, κυρία, ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τὸ ψάρεμα, τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια πηγαίνουν καὶ ἔρχονται, καὶ ἔπειτα τὰς ἐπισκευὰς τοῦ φρουρίου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ποὺ ἔρχονται ἐργάται. Αὐτὰς μάλιστα τὰς ἡμέρας ἐφώναζαν κάμποσους ἐργάτας, διότι τὸ φρούριον ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς θαλάσσης ἐκάθισεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος.

Βεβχίως οἱ λόγοι οὗτοι τῆς φρουροῦ διήγειραν τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἐν τῷ πνεύματι τῆς κυρίας δὲ Γούγκα καὶ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, διότι ἀντήλλαξαν βλέμμα.

Ἡ Βέρθα εἰσελθοῦσα ἐχαιρέτισε τὴν φρουρὸν μετ' οἰκειότητος, καθόσον πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρδης ἵνα ἰδῇ τὸ θέαμα τῶν μεγάλων πλημμυρίδων.

Ὁ ὄμβρος ἔπαυε, πολλάκις δὲ ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ ἠγέρθη ἵνα παρατηρήσῃ τὸν οὐρανόν, διότι ἐπεθύμει νὰ παρασχῇ εἰς τοὺς ξένους της τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς ψαμμώδους παραλίας, πολλάκις δὲ καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν δίκην σκιαδίου, ὡσεὶ ἐν τῷ ἀπόπτῳ ἀντικειμένον τι σταθερὸν ἐπέσυρε τὴν περιεργίαν αὐτῆς, ἐπὶ τέλους δὲ ἐρώτησας τις ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη της,

— Καλὲ Δανδέκ, ἠρώτησε τὴν σύζυγον τοῦ φύλακος, δὲν μοῦ λέγετε ἐὰν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀμμουδιὰν ὑπαρχουν ἄνθρωποι εἴτε διὰ λουτρὰ εἴτε διὰ περίπατον;

Ἡ Περρίνη Δανδέκ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι κόρη μου, δὲν ὑπάρχει κανεὶς, διότι τὸ κύμα εἶνε τόσον μεγάλον, ὥστε ποῖος θέλετε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ ψυχρεῖσθ;

— Σαῖς ἐρωτῶ, διότι εἶνε τώρα πολλὴ ὥρα ὅπου βλέπω κάποιον ἐκεῖ κάτω. ἐπὶνῶ εἰς ταῖς σταχτεραίς πέτρας κάποιος ἢ κάποις ψυχρεῖται, ἐπειδὴ ὅμως εἶνε πολὺ μακρὰ, δὲν ἠμπορῶ νὰ διακρίνω.

— Εἶνε μία γυναῖκα, κορίτσι μου, ἀλλὰ οὔτε διὰ περίπατον πηγαίνει, οὔτε διὰ ψάρεμα... ἐννοεῖται ὅτι φαίνεται πῶς περιπατεῖ.

Οἱ συνδακτυμῶνες ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους τῆς Περρίνης Δανδέκ ἀνήγειραν τὴν κεφαλὴν ἐννοῦντες ἐκ τοῦ τρόπου, μετ' οὗ ἀπήγγειλεν αὐτοὺς ἡ σύζυγός τοῦ φύλακος ὅτι ὑπῆρχε μυστήριόν τι.

— Ἀλλὰ τί κάμνει ἐκεῖ αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ.

— Εἶνε ἓνα πτωχὸ κορίτσι, ἀνταπήντησεν ἡ Δανδέκ, ἓνα δυστυχισμένον πλάσμα, μία πτωχὴ τῷ πνεύματι.

— Ἄ! εἶνε τρελλή, ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Γούγκα ὀλίγον

τεταραγμένη· ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν εἶνε κακὴ, δὲ εἶνε ἐπικίνδυνος!

— Αὐτὴ κακὴ! καὶ ἡ γυνὴ τοῦ φύλακος ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ καυμένη εἶνε ἀνάκι τοῦ Θεοῦ! καὶ ναὶ μὲν εἰς τὰς ἀρχάς ὅταν τὴν εἶδεν ἐδῶ ὁ κόσμος ἐφρόθηθη, ἀλλὰ γρήγορα εἶδεν ὅτι ἦτο εὐμερφη, διότι, μίαν φοράν νὰ τὴν ἰδῆτε... εἶνε ὠραία σὰν ἄγγελος. Τὴν πρώτην φοράν τὰ παιδιὰ μου ἐτρόμαζαν ὅταν τὴν ἀπάντησαν εἰς τὸ περιγιάλι, ὁ τρόμος των ὅμως δὲν ἐβάσταζε πολὺ, διότι ἀμέσως ἔγεινε φίλη των, καὶ ὅταν τὴν πέμπτην καὶ τὴν κυριακὴν πηγαίνουν νὰ τρέξουν εἰς τὴν ἄμμον ἢ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, διότι ἠξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι τοῦ κακοῦ τὰ ἐμποδίζει κανεὶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀκούσουν, τὰ χαιδεύει τὰ ἀγκαλιάζει, τὰ βάζει νὰ καθίσουν κοντὰ της καὶ τοὺς διηγεῖται ὠραία, ὡς φαίνεται, πράγματα, διότι γυρίζουν ἐδῶ καταχαρούμενα.

— Καὶ ἔρχεται καθεὺς ἡμέραν; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— "Ὡ! ὄχι καθεὺς ἡμέραν, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε κακοκαιρία, καὶ τότε μόνον φεύγει ἀπὸ τὴν παραλία ὅταν ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ ἐκείνη ἢ ὅποια τὴν ἀνέθρεψε, μία Ἰβὸνη Βλοχίου.

— Δοιπὸν, ἐπανελάθε καὶ πάλιν ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἦτις ἐφαίνετο ὅτι ἐπεδίωκε μίαν ἰδέαν, εἶνε ἀνίκκος νὰ βλάψῃ:

— "Α! βέβαια, βέβαια, ὑπέλαθεν ἡ Δανδέκ, μεταχειρισθεῖσα φράσιν προσφιλῆ ἐν τῇ πατρίδι της.

— Καὶ ἠξεύρουσιν διὰ τί ἐτρελλάθη;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐγένετο πολλαχόθεν, συνάμα ἡ Δανδέκ ἐδίστασεν ὀλίγον, ἴσως δὲ καὶ ἐγνώριζε πράγματι περισσότερα ἢ ὅσα ἤθελε νὰ εἴπῃ.

— Ἀπὸ ἐρωτικούς λόγους, ὡς λέγουσιν, ἔχασε τὸ λογικόν της· ὡς φαίνεται ἔχασε τὸν ἀρχαβωνιατικόν της.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἠξεύρουσιν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαβωνιατικοῦ της; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ἀσυνήθους αὐτῆ. Ἦτο ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν;

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, διότι ἐσκανδαλίζεν αὐτόν τὸ αἰφνίδιον ἐνδιαφέρον τῆς βραωνίδος, ἣτις συνήθως διετέλει ἀτάραχος. Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις δὲν ἔπαυε προσβλέπων τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, παρετήρησε τὴν προσοχὴν αὐτῆς καὶ προσῆλθεν ἀμέσως εἰς ἐπικουρίαν της.

— Αἱ! βραωνίς, ἀνέκραξε μετὰ φαιδρότητος, ἣτις δὲν τῷ ἦτο συνήθης, νὰ τα δὰ τώρα νὰ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἔρωτας, καταπτώ νὰ μὴ σὰς ἀναγνωρίσω, μὴ τυχὸν θὰ συγχινηθῆτε;

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀνέλαθε τὴν ἀπάθειάν της, καθόσον καὶ ἡ Δανδέκ ἀπήντησε ταπεινοφώνως:

— "Ὅχι, δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαβωνιατικοῦ της.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγκατελήθη τὸ λυπηρὸν τοῦτο θέμα καὶ ἐλησμονήθη ἡ ἀτυχὴς κόρη. Αἱ φιαλαὶ τοῦ οἴνου ἐξεπηματίσθησαν καὶ πάντες οἱ συνδαιτυμόνες παρεδόθησαν εἰς τὴν εὐθυμίαν· ἄλλως δὲ ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐκδιώξει τὴν βροχὴν.

Κατῆλθεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν παραλίαν, ἀφοῦ ἐπλήρωσαν γενναίως τῇ Περρίνῃ Λανδέκ τὸ φαγητόν, ὅπερ ἄλλως ἐκρίθη ἐξαίρετον.

Ἡ πλημμυρίς ἀπεσύρετο εἰσέτι, ἢ δὲ Βέρθη δὲ Κερμόρ, φοροῦσα ἀδιάβροχα ὑποδήματα, ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἄμμου

συνοδοεμένη ὑπὸ τοῦ Λαφρεσάνζ. Ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς συζύγου του περιβάλλον τὸν λαίμον αὐτῆς δι' ἄλλεπαλλήλων μαλλίνων ζωνῶν, ὁ Φλαβιανὸς ἐζήτει κογχύλια καὶ πρὸ πάντων μέγα ὄστρακόδερμον, τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ ἐπιθέτῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἵνα συγκρατῆ αὐτόν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὁ Θεόδωρος Μενδῶ περιποιεῖτο τὴν κ. Σιωδναί, ἢ δὲ περιποίησις αὐτοῦ ἦτο ἐπιτηδεῖος, λεπτή, ὅλως ἀκύρστος καὶ διέθετεν αὐτόν εὐμενῶς εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐρωτοτρόπου γυναικός. Ἡ βραωνίς ἀπεμακρύνθη. Βαθμηδὸν αὕτη παρασυρθεῖσα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὑπὸ σκεψέως ἦν δὲν ἐφρόντιζε πλέον ν' ἀποκρίψῃ, νῦν ὅτε ἠσθάνετο ἑαυτὴν μόνην, ἐφαίνετο ἔμφροντις καὶ μελαγχολικωτάτη.

Διὰ μακρᾶς κυρτῆς ράβδου ἦν ἐκράτει μετεκίνει τὰ ἐν ταῖς ρωγαῖς τῶν βράχων εὐρισκόμενα χαλκία, κάρθου δὲ καὶ μικροὶ ἐγγέλεις ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ βραωνίς ἀπεμακρύνθη ἀσυναισθήτως πολὺ τῶν ὀμίλων, καὶ οὐδ' ἐβλίπε πλέον ὑπεράνω τῶν βράχων τὴν κεφαλὴν τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ τὴν τῆς Βέρθης δὲ Κερμόρ, ὅτινες ἐζήτουν καὶ οὗτοι κοχλίας.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐζηκολούθει τὸν περίπατόν της καταβασανίζομένη ὑπὸ ζοφερωτάτων σκέψεων· ἐὰν τις ἤθελε κρίνει ἐκ τῆς συσπασέως τῶν ὄφρων καὶ ἐκ τῆς ἀγρίας τῶν ὀφθαλμῶν ἐκφράσεως, ἐζηκολούθει δὲ ἀνκνιούσα τὰ λιθάρια διὰ τῆς ἄκρας τῆς σιδηρωτῆς αὐτῆς ράβδου, ὅτε ἔστη. Στρογγύλος ψαμμίτης λίθος, κεκαλυμμένος ἐν μέρει ὑπὸ φυκῶν, ἐστηρίζετο ἐπὶ δύο βράχων ἐπὶ ψαμμώδους ἐδάφους, ἐπὶ μίᾳ δὲ τῶν πλευρῶν τοῦ ψαμμίτου λίθου ἐφαίνετο οἰοεὶ κοίλη ὀπή, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον συσσεσφωρεμένα λείψανα κάρθων, ἀστακῶν καὶ κογχυλίων. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὑπεμεϊδίασε μεϊδίᾳμα ἀλγεινὸν καὶ βεβιασμένον, ὅπερ διέστειλέ πως τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χεῖλη.

— "Α! ἐψιθύρισε ἡμιφώνως, τὸ ἀναγνωρίζω, εἶνε τὸ σπῆλαιον τοῦ τέρατος!

Ἦν δὲ πράγματι τὸ ἄστυλον πολυπόδος, ὡς ὑπεδείκνυσεν τὰ λείψανα τῶν κοχλιῶν καὶ τῶν ἰχθύων αἰ ἄκκνιαι.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα εἰσῆγαγε τὴν ράβδον ὑπὸ τὸν ψαμμίτην λίθον καὶ μετ' ἀπιστεύτου δυνάμεως ἀνέτρεψεν αὐτόν, ἀπεκαλύφθη δὲ τότε οὐ μόνον τὸ ἄστυλον τοῦ πολυπόδος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον, ὅπερ ἐκτεθὲν ἐζέτεινε τοὺς πλοκάμους ὅπως τραπῆ εἰς φυγὴν, ὅτε ἐκέντησεν αὐτὸ διὰ τῆς ἄκρας τῆς ράβδου, περὶ τῆς ὁποίας συσσεσπειρώθη ὡς ὄφρις. Διὰ δύο ἰσχυρῶν κτυπημάτων διετρώπησε τὸν πολυπόδα, ὅστις ἐκαμψθη περὶ ἑαυτὸν χύσας μέλαν ὑγρὸν.

— Καὶ ὅμως ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκὼν μου, εἶπεν ὑποκώφως καὶ μετὰ τόνου προδίδοντος ἀνίσχυρον λῦσαν. Τὸ θηρίον συσσεσφωρεσε περὶ ἑαυτὸ ἐρείπια.

Καὶ ἐν τῷ μεταξύ διεσκόρπιζε τὰ λείψανα τῶν ὄστρακόδερμων καὶ τῶν κοχλιῶν λέγουσα:

— Καὶ ἐγὼ ἔσπειρα περὶ ἐμὲ λείψανά καὶ ἐρείπια! Διατί νὰ μὴ ἠμπορῶ νὰ τὰ ἀπομακρύνω καὶ νὰ τὰ ρίψω εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀναμνησέως των!

Καὶ προύχρησεν ὀλίγον.

— Ποῖος λοιπὸν δαίμων μὲ ὄθησε! μία μου μόνον λέξις ἔρχαι νὰ τοὺς κάμῃ νὰ παραιτηθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν, τὴν ὁποίαν λέγουσι διασκέδασιν. Καὶ ἠθέλησα πάσῃ δυνάμει νὰ ἴδω τοὺς τόπους αὐτούς, οἱ ὅποιοι μοὶ ἐνθυμίζουσιν τόσα φο-

θερὰ πράγματα! Τὸ πλάσμα τυχράσεται, καὶ ὁ Θεός — ὄχι ὁ Θεός, διότι δὲν πιστεύω εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἀνωτέρω τις δύναμις τὸ ἔχει καὶ τὸ φέρει! "Α! διατί ἦλθον ἐδῶ;

"Ἐστρεψε τὸ βλέμμα ὀπίσω καὶ διέκρινεν ἀνά μέσον τῶν βράχων, ἐν ἀποστάσει 300 μέτρων, τὸν Λαφρεσάνζ καὶ τὴν Βέρθαν.

— Οἱ τρελλοὶ! ἐλπίζουν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν των! ἐπιθύρῃσι καὶ πάλιν, καὶ ἐγώ, ἡ ὁποία ἀρχίζω νὰ τὸν ἐρωτεύωμαι σπουδαίως! Καὶ αὐτὴ, αὐτὴ ἡ ἀπλοϊκὴ, ἡ ὁποία ἴσως πιστεύει ὅτι θὰ θυσιάσῃ δι' αὐτὴν τὸν ἐρωτᾶ μου! Εἰς ποῖον λοιπὸν θὰ τὸν ἐθυσιάζον; εἰς ἐκείνους, ἀρὰ γε, οἱ ἵποιοὶ μὲ κρατοῦν ὑποχείριον; εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων εἶμαι δούλη καὶ ὄργανον; "Ἐλα δά! ἄς λάβω εἰς χεῖρας μου τὸν θησαυρὸν καὶ θὰ ἴδωσιν καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι. Λοιπὸν, ναί, εἶμαι πολύπους, τὸ πλάσμα, τὸ πλασθὲν διὰ τὸ κακόν!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐξήπτετο, τείνουσα δὲ τὴν πυγμὴν πρὸς τὸν μακρὰν εὐρισκόμενον Λαφρεσάνζ:

— Σὲ θέλω δι' ἐμέ, δι' ἐμέ καὶ μόνην, εἶπε διὰ συριζούσης φωνῆς, καὶ θὰ σὲ λάβω!

Καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον πέτρας καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τοῦ πολυπόδου, ὅστις ἐταράσσεται ἀκόμη, τοὺς τελευταίους τῆς ἀγωνίας ὑφιστάμενος παλμούς, ἠσθάνετο δὲ κρυφίαν καὶ ἀνεξήγητον εὐχαρίστησιν νὰ κεντᾷ ἀκόμη καὶ νὰ καθιστᾷ ὀξυτέρους τοὺς τελευταίους αὐτοῦ πόρους.

Διατί ἀρὰ γε ἀρρήτου τρόμου αἰσθημα κατέλαβεν αὐτὴν αἴφνης; διατί αὐτὴ, τὸ τόσον ἰσχυρὸν πλάσμα, δὲν ἐτόλμησε ποσῶς νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν; Ἐν τούτοις ἐμάντευσε χωρὶς νὰ δύναται ποσῶς ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἀνθρώπινόν τι ὄν ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν! Διατί ἀίμενον ἐκεῖ κατεχομένη ὑπὸ ἀνεκφράστου ἀγωνίας, κατὰ βεβλημένη καὶ ἡττημένη;

"Ὅχι, δὲν θὰ ἠδύνατο ἀληθῶς νὰ τὸ εἶπῃ.

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὅτε παγετώδης ἄμα καὶ συριστικὴ φωνή, διότι εἰσέδουε μέχρι μυελοῦ, τῇ εἶπε καθαρῶς τοὺς λόγους τούτους:

— Διατί λοιπὸν παρατηρεῖτε πρὸς τὰ κάτω; διατί δὲν τολμάτε νὰ μὲ ἴδῃτε;

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἦτο ἐν τούτοις βεβαιοτάτη ὅτι οὐδέποτε εἶδε τὸ πλάσμα, ὅπερ εὐρίσκετο πλησίον τῆς, ὅτι ποτέ, οὐδέποτε, ἤκουσε τὴν φοβεράν ἐκείνην φωνήν. Καὶ ὅμως ἐννοεῖ ὁρμηφυτῶς ὅτι θανάσιμος καὶ ἀδυσώπητος ἐχθρὸς εὐρίσκειτο ἐνώπιόν τῆς.

Ἡ ἄλλη, ἡ ἀγνωστος, ἀνέμενον ἐνώπιον τῆς κ. δὲ Γούγκα, ἧτις ἔμενον εἰσέτι ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, μὴ δυναμένη νὰ ὑποστῇ τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο βλέμμα. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἧτις ἐράνη τῇ βαρωνίδι ἄκρω παραταθεῖσα, ἡ γυνὴ ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον ἐπανέλαθε:

— Τολμήσατε λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι δὲν ὀνομάζεσθε Ἐρριέττα, τολμήσατε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐσίγησε, μάτην δ' ἐζήτησε δικαιολογητικὴν λέξιν, ἄρνησιν, ψεῦδος, διότι οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ. Ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ἐχθρά, ἐγόγγυζε παρομοίᾳ πρὸς θηρίον ἔτοιμον νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του. Ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε σφοδρότερον ἢ πρὶν:

— Παρατηρήσατέ με λοιπὸν, κυρία.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐνόησεν ὅτι νευρικὰ χεῖρες ἔμελλον νὰ

περισφιγῶσιν ὡς ἄγκιστρον τὸν λαιμὸν αὐτῆς καὶ διὰ μιᾶς κινήσεως ἠγέρθη.

Αἱ δύο γυναῖκες εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι προσβλέπουσαι ἀλλήλας, τότε δὲ συνέβη τι φρικαλέον. Ἡ παράφρων, διότι ἦτο ἐκείνη, ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκιέρ, ὤρμησε κατὰ τῆς ἐχθρᾶς αὐτῆς, ἧτις μετὰ ταχύτητος ὄφρα ἀπέφυγε τὴν σύγκρουσιν· ἀλλ' εἰς δευτέραν ἐπίθεσιν αὐτῇ ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον εὐτυχίης, διότι μία τῶν χειρῶν τῆς Μαγδαληνῆς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς καὶ καταβάσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς τὰς τάρκας, ταυτοχρόνως δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς παράφρονος ἐστρέφοντο ἀγρίως ἐντὸς τῶν κοιλωμένων καὶ μαυρισμένων ὑπὸ τῶν δακτύλων κογχῶν, ἐνῶ μετὰ φωνῆς πεπνιγμένης ἐπανελαμβάνεν:

— Εἶμαι βεβαία, αὐτὴ εἶνε, ναί, αὐτὴ, ἡ κατασκοπος!

Μετὰ τρόμου ἡ κυρία δὲ Γούγκα προσεπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ, ἀλλὰ μάτην, διότι, ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκιέρ δὲν ἄφινεν αὐτὴν, ἀπεναντίας μαλιστα προσεκολλᾶτο εἰς αὐτὴν περισσότερον εἰς πᾶσαν κίνησιν, εἰς πᾶσαν προσπαθειαν, ἐπαναλαμβάνουσα παντοτε διὰ τῆς βραχυνῆς καὶ φοβερᾶς ἐκείνης φωνῆς:

— Ἡ κατασκοπος, ἡ κατασκοπος!

Εἰς ἐσχάτην προσπαθειαν, ἦν κατέβαλεν ἡ βαρωνὶς ἔπεσαν ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ αἱ δύο γυναῖκες, τότε δὲ ἡ κ. δὲ Γούγκα ἠσθάνθη περίξ τοῦ λαιμοῦ τοῦς δυνάεις τῆς Μαγδαληνῆς προσπαθείουσης νὰ τὴν πνίξῃ.¹

Εὐνόητον βεβαίως ἀποβάνει ὅτι οὐδεμία τῶν γυναικῶν τούτων, αἵτινες ἐκυλίντο μετὰ τῶν βράχων, εἶχε συνάσθησιν τῶν περίξ αὐτῶν συμβαινόντων, διότι ἄλλως θὰ ἤκουον τὸν μυκηθμὸν τῆς μανιῶδως ἐπερχομένης πλημμυρίδος. Τὸ πρῶτον ἀφρώδες κύμα ἐκαλύψε τὴν βαρωνίδα, ἧτις ἔκειτο ἐξηπλωμένη ὑπὸ τὴν ἐχθρὰν αὐτῆς. Καὶ ἰδεκαπλασίαζε μὲν ὁ φόβος τοῦ θανάτου τὰς δυνάμεις τῆς, ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ συνεκράτει αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐπαναλαμβάνουσα τῇ φορᾷ ταύτῃ:

— Θὰ σὲ πνίξω! θὰ σὲ πνίξω! ὡς ἐκεῖνον!

Μικρὸν ἔτι καὶ θὰ κατώρθου τοῦτο, διότι ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ τῆς τελευταίας προσπαθείας ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τῆς παράφρονος καὶ εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν περιελθούσα ἐγκατελείπετο... Ὁξεία κραυγὴ ἐκαλύψε τὸν μυκηθμὸν τῶν κυμάτων, ἡ δὲ κραυγὴ αὕτη συνωδεύθη ὑπὸ ἄλλης μακροτέρως, ἀλλ' ὀλιγώτερον σφοδρᾶς.

Ἦτο ὁ Ἀλαῖν Βλοχικὸς καὶ ἡ Ἰβόνη. Οὗτοι παρετήρησαν τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαγδαληνῆς, λίαν βραδέως, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἵππος τοῦ κ. Κιφινὲκ εὐρίσκετο καθ' ὁδὸν μετὰ τοῦ κυρίου του ἐδέησε νὰ ἐξέλθουσι πεζῇ εἰς ἀναζήτησιν τῆς. Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν Βαρδὸν παρετήρησαν πανταχοῦ τῆς παραλίης, ἀλλ' οὐδὲν εἶδον, καὶ ἐὰν μὴ συνήτων τὴν Δανδέκ, ἦν ἠρώτησαν, θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μετέβη ποσῶς εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς θέσιν· ἀλλ' ἡ Δανδέκ τῆς εἶπε:

— Ζητεῖτε τὸ κορίτσι σας; ἐκεῖνο ὅλο τὸ πρῶτ' εὐρίσκετο εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς τοὺς βράχους.

Τότε προύχώρησαν καὶ ἤκουσαν τὴν ἀγωνιώδη κραυγὴν τῆς βαρωνίδος, κραυγὴν ἀπογνώσεως, πνιγεῖσαν ὅπως ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ παροξυσμοῦ γενομένη ἐσφιγξε σπασμωδικῶς τοὺς δακτύλους περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἐζήτηε νὰ τὴν πνίξῃ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 608.

Καί ἡ ῥώμη τῆς κ. δὲ Γούγκα τῇ ἀπέβαινε ἀνωφελῆς, τὰ δὲ ἀδάμαστα αὐτῆς νεῦρα εἰς οὐδὲν τῇ ἐχρησίμευον· τὸ πρῶτον δὲ ἦδη ἐπὶ ζωῆς ἐγκατελείπετο ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἄνευ πάλης, ἀνομολογοῦσα τὴν ἥτταν αὐτῆς.

Κατ' εὐτυχίαν τῆς, ἡ Ὑβόνη καὶ ὁ Ἀλαίν, ἔφθασαν εἰς βοήθειάν τῆς, καὶ δ' ὑπερκαθρόπων προσπαθειῶν κατώρθωσαν μετὰ βίας νὰ τὴν ἀποσπᾶσιν τῶν χειρῶν τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ ἦτο καιρὸς πρὸς τοῦτο, διότι ἡ βραωνίς ἔφθασε μέχρι πνιγμοῦ.

Ἡ Ὑβόνη ἔμεινε ἄκινητος, νομίζουσα τὴν προσφιλεῖ αὐτῆς θυγατέρα ἀνίκανον νὰ περιέλθῃ εἰς τοιαύτην λυσσαλέαν κατάστασιν, ὁ ἀγαθὸς Ἀλαίν τῇ ἐπανελάμβανε μόνον :

— Δεσποινίς!... τί κάμνετε, Θεέ μου! δεσποινίς!

Ἐπὶ τέλους ἀμφότεροι κατώρθωσαν ν' ἀποσύρῃσιν τὴν Μαγδαληνὴν, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἀναλαβοῦσα τὰς αἰσθησεις καὶ τὴν ἀναπνοήν, ἔλεγεν αὐτοῖς :

— Πάρετέ την, πάρετέ την λοιπὸν!

Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν ἦτο εὐκολόν, διότι ἡ δυστυχῆς κόρη ἠγωνία νῦν ὑπὸ φθερᾶς κατεχομένη νευρικῆς κρίσεως. Ὁ κρότος τῶν κυμάτων ἀπέπνιξε τὸν θόρυβον τῆς σκηνῆς ταύτης. Ἐὰν ἡ θεία Πρόνοια μὴ ὠδήγει τὴν Ὑβόνην καὶ τὸν Ἀλαίν ὀλίγον μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου συνέβαινε τὸ φθερόν ἐκεῖνο ὄραμα, ἡ κ. δὲ Γούγκα εἰς ἄπαντος θ' ἀπεπνίγεται πρὶν ἢ μάλιστα ὑποπτεύσῃσιν ὅτι διέτρεχε κίνδυνον.

— Πάρετέ την! ἐπανέλαβε καὶ πάλιν.

— Ἀλλὰ σεῖς, κυρία; ἠρώτησεν ἡ Ὑβόνη.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε ἐγώ, ἀλλὰ πάρετέ την, μόνον ἀπὸ αὐτὴν φοβοῦμαι.

Εἶνε ἀληθές τοῦτο; αὐτὴ ἦτις οὐδένα καὶ οὐδὲν ἔτρεμεν, ἠσθάνετο νῦν ἀκατάσχετον φόβον.

Ὁ Ἀλαίν καὶ ἡ Ὑβόνη ἀπεμακρύνοντο ἀπάγοντες τὴν Μαγδαληνὴν ἐπὶ τῶν εὐρώστων ὤμων τῶν.

Ἡ βραωνίς ἀφροντιστοῦσα διὰ τὸ κύμα, ὅπερ συνετρίβετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, ἔστη ἐπὶ δευτερόλεπτον, καὶ ἀνέπνευσεν ἀπλήστως τὸν ἀλατοῦχον ἀέρα καὶ τὰς ψεκᾶδας τῶν κυμάτων. Οὐδέποτε εἶδε τὸν θάνατον τὸσον ἐγγύς, οὐδὲ κἄν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐσκόπευσεν αὐτὴν ἐπὶ δύο ἴσως λεπτά, ἄτινα τῇ ἐφάνησαν ὡς δύο αἰῶνες, ἀνὴρ τις προδοθεὶς καὶ πωληθεὶς ὑπ' αὐτῆς. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐπήρχετο εἰς τὴν μνήμην τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐνδιατρίψῃ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην, καθ' ὅσον, ἀφίξον κύμα συντριβὴν ἔμπροσθέν τῆς κατέβρεξεν αὐτὴν μέχρι κνημῶν. Τότε εἶδε μακρὰν τὸν Μενδῶ καὶ τὴν κυρίαν Σιδωνί, ὀρχοῦσα δὲ διὰ τῶν ἀρμυρῶν καὶ βραχωδῶν ἀτραπῶν, ἔφθασεν αὐτοὺς κατὰβροχος καὶ ὑπὸ πηλοῦ κεκαλυμμένη. Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔφθασεν αὐτοὺς, εἶτα δὲ ἡ Βέρθα καὶ ὁ Λαφρεσάντζ ἄτινες ἀπείχον ὀλίγον αὐτῶν καὶ τότε γενικαί ἠκούσθησαν ἀναφωνήσεις καὶ θορυβώδεις ἐπερωτήσεις.

— Τί συνέβη λοιπὸν εἰς τὴν βραωνίδα; ἐστάθη νὰ βραχῇ. — ὦ τί ἀπερισκεψία!

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ δὲν ἔπαυε παρατηρῶν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, ἦτο δ' ἐκπεπληγμένος ἐπὶ τῇ ἀλλοιώσει τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῇ πελιόνη ὠχρότητι τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ψυχρὸν λουτρόν, ἢ αἰφνίδια πτώσις ὕδατος δὲν ἠδύναντο εἰς τοιοῦτον νὰ περιαχάγῃσιν αὐτὴν τρόμον, καθ'

ὅτι δὲν ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες τρομαζοῦσιν ἐκ τῶν τοιούτων.

— Καλὰ, δὲν πλείετε, βραωνίς; τὴν ἠρώτησεν ἀφελῶς, ἐνῶ ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ἡ κυρία δὲ Γούγκα διέσχισε τὸ κύμα ὡς δελφίν.

— Βέβαια, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, ἀνταπήνησεν ἄνευ ὀσπιστίας, διότι τότε δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ προσέξῃ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ὅμως εἰδοποίησεν αὐτὴν διὰ βλέμματός.

— Τί τὰ θέλετε, εἶπεν, ὅταν ἤκουσα τὸν κρότον τῶν κυμάτων τόσος μὲ κατέλαθε φόβος, ὥστε δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ βραδίσω.

Ἐν τούτοις ἡ βραωνίς δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, ὡς ἦν διάβροχος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ καταφυγίον τι εἰς τὸ φρούριον, καὶ ἡ Δανδέκ δὲν θὰ ἠρνεῖτο ἄστυλον εἰς ἐκείνην, ἦν, τῆς συγκινήσεως καταπαυοῦσα, ἤρχισαν ν' ἀποκαλῶσι «ναυαγόν».

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον, ὅπερ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐμέλλε νὰ ἔχῃ ὀυσαρέστα ἀποτελέσματα ἐχρησίμευσεν ὡς ἀστεῖσμός.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐμέλλε νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς χωρικήν, ἕως οὐ στεγνώσῃ τὰ φορέματά τῆς καὶ διηυθύνθησιν εἰς τὸ φρούριον.

Πάντες λοιπὸν οἱ ἐν τῇ Λανδ-Κούρτ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ τότε συνέβη τι εἰς πάντας ἔκτακτον καὶ ἀκατανόητον· ἐνῶ ἀνῆρχοντο τὴν σκολιὰν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ φρούριον, αἴφνης ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐστράφη ὀπίσω βιαίως.

— Ἀλλὰ βεβαιότατα εἶνε γελοῖον, ἀνέκραξε, νὰ ὑπάγω νὰ ἐνδύθω φορέματα μιᾶς χωρικῆς, δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ, ὄχι, ἂν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν παραλίαν ὅπου ἀφήκαμεν τὴν ἄμαξάν, αὐτὸ εἶνε πολὺ προτιμότερον.

Μάστιγν ἠθέλησεν νὰ τὴν μεταπέισωσιν ὅτι ἦτο ἐπικινδυνωδέστατον τοῦτο, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια, διότι ἡ βραωνίς χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τι κατέβη τρέμουσα τὴν ἀπύτομον ἀτραπὸν, καὶ εὐρίσκατο μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῆς παραλίας κάτωθεν τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς.

Εὐνόητος ἀποβαίνει ὁ λόγος τῆς ἀρνήσεως ταύτης; ὁ Ἀλαίν καὶ ἡ Ὑβόνη ἔχασαν ὀλίγην ὥραν, ἕως οὐ μεταφέρωσι τὴν Μαγδαληνὴν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς παραλίας, ἡ πρώτη δὲ αὐτῶν σκέψις ἦτο νὰ μεταβῶσι καὶ ζητήσωσι τὴν φιλοξενίαν τῆς Περρίνης Δανδέκ, ἣν ἐγνώριζον ἀφ' ὅτου πολὺ συνεχῶς μετέβαινον νὰ ζητήσωσι τὴν Μαγδαληνὴν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα· ὡς δὲ ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀνερχομένη τὴν ἀτραπὸν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρατηρήσασά εἶδεν ἄνω αὐτῆς ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Βάρδης τὸ σῶμα τῆς παράφρονος, ἣν ἐκόμιζον ἐπ' ὤμων ἡ Ὑβόνη Βλοχίσιου καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς, σκεφθεῖσα ὅτι ἐμέλλε νὰ εὐρεθῇ κατ' ἔναντι τῆς ἐχθρᾶς τῆς, ἔφυγε τρέχουσα καὶ τρέμουσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ νέου κινδύνου, ὃν ἐμέλλε νὰ διατρέξῃ.

Πᾶσα τὰς λεπτομερεῖας ταύτας ἀνελογίσθη ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, πεπεισμένος ὅτι καὶ πάλιν συνέβαινε τι ἀσυνήθες ἐν τῷ βίῳ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἦτις δι' αὐτὸν ἦτο μυστήριον.

Ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν βραωνίδα, πάντες ἐτραπήσαν τὴν εἰς τὸ χωρίον Ροῦ ἄγουσαν. Περιπλέον δὲ δὲν ἤθελε νὰ τὴν συνοδεύσωσι καὶ ὠργίζετο καὶ ἠγανάκτει, ἀλλὰ τῇ φορᾷ ταύτῃ δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς, ἂν καὶ

κατ' ἀνάγκην ἔχσαν τὸ θέαμα τῆς μεγάλης πλημμυρίδος.

Ἄλλ' ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σιωδνάϊ ὡς καὶ ἡ Βέρθα παρεστήσαν εἰς αὐτὴν πολλάκις μετὰ μακρὰν δὲ συζήτησιν ἀπεφάσισαν ὅπως ὁ μὲν Λαφρεσάνζ, ὁ Μωροά καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ μείνωσιν ἐπὶ τῶν βράχων ἵν' ἀπολαύσωσι τοῦ μεγάλου πρεποῦς θεάματος, διατάξωσι δὲ ν' ἀναφθῇ μεγάλη πυρὰ ἐν πενιχρῷ ξενοδοχείῳ τοῦ χωρίου ἵνα στεγνώσουν τὰ φορέματα τῆς βαρωνίδος.

Κατὰ τὴν θορυβώδη ταύτην συζήτησιν ἡ κ. δὲ Γούγκα εὔρε τον καιρὸν καὶ τὸ μέσον νὰ εἰσδύσῃ πλησίον τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων τὰς λέξεις ταύτας, ἃς ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου « Ἐωθινοῦ Ταχυρόμου » κατώρθωσε ν' ἀκούσῃ,

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω τὸ γρηγορότερον ...

— Τὴν νύκτα αὐτὴν ;

— Ναί ...

Δὲν θὰ περιγράψωμεν τὴν μεγάλην πλημμυρίδα, καθόσον οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γνωρίζουσι τὸ μεγάλου πρεπέος τοῦτο θέαμα.

Ἡ ἀμαξία ἐπανέφερον εἰς Λάνδ-Κούρτ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ καὶ τοὺς ξένους αὐτῆς, ἡ δὲ βαρωνίς ἐθερμάνθη εἰς μεγάλην πυρὰν, καὶ πρώτη αὐτὴ ἡστειεύετο ἐπὶ τῷ συμβαντι.

— Ἀδιάφορον, βαρωνίς, ὑπέλαβεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, ἐὰν μοῦ ἔλεγον ὅτι εἶσθε τόσοσιν δειλὴ, καὶ πρὸ πάντων ὅτι τόσοσιν εὐκόλως τρομάζεται, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα ποτέ.

Μετὰ ἡμέραν τοσοῦτον ταραχώδη, τὴν ἐσπέρην δὲν παρέμειναν ἐπὶ πολὺν ἀγρυπνοῦντες. Οὐδὲν κουράζει ὅσον ὁ ἄνεμος τῆς παραλίας καὶ αἱ ψεκάδες τῶν κυμάτων, ὅταν δὲν εἶνέ τις συνειθισμένος εἰς αὐτά· δι' ὃ ἡ βαρωνίς ἀπεσύρθη ἐνωρίς καὶ ἕκαστος τῶν κατοίκων τῆς Λάνδ-Κούρτ ἐπραξε τὸ αὐτό.

Ἐπειδὴ τὸ εἶκημα τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ δὲν ἀπέιχε πολὺ τοῦ τῆς βαρωνίδος, περὶ τὴν 1 ὥραν τῆς πρωίας, ὅτε ἐπεκράτει ἡσυχία ἐν τῷ μεγάρῳ, ἠνεώγη ἡ θύρα τοῦ βιενναίου δημοσιογράφου καὶ ὁ Θεόδωρος ἄνευ φωτὸς καὶ ἄνευ θορύβου, εἰσέδου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας δὲ Γούγκα.

Αὕτη δὲν ἐκίματο, ἀλλὰ καθημένη ἔμπροσθεν μικροῦ γραφείου, ἐπεθεώρει ὀγκώδη ἀνταπόκρισιν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀνεκτῆσατο πᾶσαν τὴν ἀταραξίαν αὐτῆς.

— Βλέπετε, εἶπεν ἡμιφώνως, τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ Θεοδώρῳ, σὰς περιέμενα.

Περιτετυλιγμένη ἐν ἐνδοφορείῳ ἐξ ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, περιστρεφομένου εἰς τὰ ἄκρα διὰ τριγᾶπτων τῆς Μελίτης καὶ τὰς παχείας πλεξίδας τῆς κόμης αὐτῆς συγκρατοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ κτενίου, ἠδύνατο νὰ κάμῃ καὶ ἄγιον νὰ γάσῃ τὸ λογικόν.

Διὸ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις δὲν ἦτο ἅγιος, δὲν ἠδύνηθη νὰ μὴ ἀνακράξῃ :

— Ὡ Ἐρριέττα, πόσον εἶσαι ὠρκαία. Πραγματικῶς διὰ σὲ ἡμπερῶ νὰ ὑποστῶ ὅλας τὰς βασιάνους τοῦ ἄδου.

— Νομίζω ὅτι ἔγεινεν ἤδη αὐτό, ἀνταπήνησεν ἡμιφώνως καὶ βεβιασμένως μειδίασασα, ἀλλ' ἐν πρώτοις ταπεινώσατε τὴν φωνὴν σας, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ ὡς ἡ τῆς θείας Ἐλθίρας. Λησμονεῖται ὅτι ἐὰν ἠδύναντο νὰ ὑποπεύσωσιν ὅτι κατὰ τὴν ἐνοχον αὐτὴν ὥραν εὐρίσκεσθε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διὰ

σὰς μὲν τίποτε κακὸν δὲν θὰ συνέβαινεν, ἐγὼ ὅμως θὰ ἔχανα ὅλον τὸ γόητρόν μου, καὶ αὐτὸ μοὶ εἶνε ἀπαραίτητον ... Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, σιωπήσατε καὶ μείνατε βέβαιος ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα ἐδῶ... Καιρὸς παντὶ πραγματι.

Ὁ Θεόδωρος διὰ μεγάλης προσπάθειας ἐγένετο σοβαρὸς καὶ ἤρεμος, ἀποστρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς, διότι ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ τρελλαίη ἐκείνους, ὅτινες εὐρίσκοντο ὑπὸ τὰ βλέμματά της.

— Ἐννοεῖτε καλῶς, ἐπανέλαθεν ἡμιφώνως, ἀφοῦ μετ' ἐπιμελείας ἐκλείδωσα ὡς τὴν θύραν, ὅτι δὲν σὰς ἔδωκα τὴν ἐσπερινὴν αὐτὴν συνέντευξιν χωρὶς σπουδαῖον λόγον· πρέπει νὰ ἐπιτηρώμεθα μεταξύ μας προσεκτικῶς, φίλε μου Θεόδωρε, καὶ ἀργότερ, ὅταν ἀναλάβωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, ἰκανοποιούμεθα διὰ τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐμειδίασε. Θέλων προφανῶς νὰ φανερώσῃ διὰ τοῦ μειδίαματός του : « Τὸ ἐλπίζω ». Εἶτα ἐξ ψυχρῶς ἐπανέλαθε,

— Σὰς ἀκούω, βαρωνίς, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Παρητηρήσατε βεβιαίως, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. δὲ Γούγκα, τὸν τρόπον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρισκόμην ὅτε σὰς ἐφθάσα ἀναχωρήσασα ἀπὸ τὴν παραλίαν.

— Βέβαια, ἀνταπήνησεν ὁ Θεόδωρος, καὶ αὐτὸ μ' ἐξέπληξε πολὺ. Ἐνόμισα ὅτι ἠθελήσατε νὰ κάμετε τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία, σὰς τὸ ὁμολογῶ, μοὶ ἐφάνη καθόλου περιττὴ, ἐνεκα λόγων αἰσθηματικῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἦτο δυνατόν δυσάρεστοι ἀναμνήσεις νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην σας τόσοσιν ἰσχυραί, ὥστε νὰ σὰς διαταράξουν τόσοσιν.

Ἡ βαρωνίς ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ τὰ χεῖλη καὶ αἱ ὀφρύς συνέσπῳντο.

— Πίστευσέ μου, ἀγαπητέ Θεόδωρε, ὅτι δὲν πρόκειται ποσῶς περὶ ἐκπληξέως, ἀλλὰ περὶ φοβερᾶς πραγματικότητος... καὶ νὰ σὰς τὴν εἴπω μὲ δύο λέξεις. Μία γυνὴ παρουσιάσθη αἴφνης ἐνώπιόν μου... δὲν ἤξευρω ἀπὸ ποῦ ἤρχετο, χωρὶς δὲ νὰ τὸ ἐνόησω ἐφθάσε πλησίον μου διὰ τῶν βράχων, καὶ ἡ παρουσία της μὲ παρέλυσε. Θεόδωρε, ἐμὲ τὴν τόσοσιν ἰσχυρὰν καὶ γενναίαν, ὡς γνωρίζεις. Μοῦ ὠμίλησε, ἀλλὰ δὲν ἤξευρω τί μοῦ ἔλεγεν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον δύναμαι μόνον νὰ σὲ διαβεβαιώσω εἶνε ὅτι ἡ φωνὴ της ἐπαγνε το αἷμα μου εἰς τὰς φλέβας. Δὲν ἐτόλμων νὰ ὑψώσω τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀδύμη ὀλιγώτερον νὰ τὴν παρατηρήσω, οὔτε ὅτε ἔτρεξε κατ' ἐπᾶνω μου διὰ νὰ μὲ πνίξῃ.

— Νὰ σὰς πνίξῃ ! ἀνέκραξεν ὁ Θεόδωρος.

— Ναί, νὰ μὲ πνίξῃ ! διότι τὸ κύμα ἐφθανε καὶ ἐκείνη ἐβύθιζε τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ ὕδωρ καὶ εἰς τὴν ἄμμον ! Δηλαδή θὰ ἤμην ἀπὸ πολλοῦ νεκρὰ ἐὰν δὲν ἔτρεχον εἰς βοήθειάν μου δύο χωρικοί, ἓνας ναύτης καὶ ἡ σύζυγός του. Καὶ ἦτο καιρὸς, διότι ἐπνιγόμεν, ἤμην χαμένη διὰ παντός καὶ πίστευσέ μου ὅτι ποτὲ δὲν διέτρεξα παρόμοιον κίνδυνον.

— Καὶ ποῖα ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη ; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος.

— Τίς οἶδε, μία γυνὴ τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζω καὶ ἡ ὁποία μὲ γνωρίζει βεβαίως. Δὲν τὴν εἶδον ποτέ, διαπὶ ὅμως μὲ μισεῖ.

— Ἡ τρελλὴ καὶ μανιακὴ δὲν μισεῖ, Ἐρριέττα, κατελήφθη ὑπὸ τῆς μανίας καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν λαμβόν σας, αὐτὸ καὶ μόνον, μὴ ἐξογκώνετε τὰ πράγματα.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μὲ γνωρίζεις, σὰς λέγω, εἶμαι βεβαία περὶ τούτου, μὲ γνωρίζεις καὶ μὲ μισεῖ, δὲν εἶνε συνήθης παρὰ φρων . . . Ἴδου δὲ τί περιμένω τώρα ἀπὸ ὑμᾶς. Πρέπει διὰ παντός τρόπον νὰ μάθετε ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη, διότι ἐὰν εἶνε πράγματι ἐχθρὰ τὴν ὑποίαν δὲν ἤξευρω . . . ἔχω τόσους ἐχθρούς, ὥστε δὲν δύναμικι νὰ τοὺς γνωρίζω ὅλους. Λοιπὸν πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. πρέπει νὰ προετοιμάσω τὸ σχεδίου μου, ἀμυντικὸν ἢ ἐπιθετικόν . . . ὡς βλέπετε, Θεόδωρε, δὲν ἔχω καμμίαν ὀρεξιν διὰ νὰ πνιγῶ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ διέμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σύννοος.

— Δὲν πιστεύετε, Ἐρριέττα, ὅτι ὁ κύριος . . .

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀνέκοψεν αὐτὸν διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς.

— Ποτέ, Θεόδωρε, μὴ προσέφερετε κύρια ὀνόματα· διατί νὰ διεγείρωμεν ἀπαισίας ἀναμνήσεις; Χθὲς ἀκόμη τὸ ἐλέγετε σεῖς ὁ ἴδιος.

— Πολὺ καλὰ, θὰ σὰς ὑπακούσω, γνωρίζετε πολὺ καλὰ, Ἐρριέττα, ὅτι σὰς ὑπακούω πάντοτε καὶ ὅταν τὰ πράγματα εἶνε ἀκόμη λίαν δυσάρεστα.

Ἡ βαρωνὶς ἀνήγειρε μετὰ θαυμασμῶ τὴν κεφαλὴν.

— Κατὰ τί, σὰς παρακαλῶ, δύναται τὸ παρελθόν μου νὰ σὰς εἶνε δυσάρεστον; Μήπως σὰς ζητῶ ἐγὼ λόγον διὰ τὸ ἰδικόν σας! ὦ! ἀγαπητέ μου, ἄς ἀφήσωμεν μεταξύ μας τὰς ραδιουργίας αὐτάς, ἄς παύσωμεν τὰς ζηλοτυπίας. Ἐπιδιώκομεν τὸ αὐτὸ ἔργον, ὑπηρετοῦμεν τὸ αὐτό, ἂν ἀγαπάτε, μίσος, καὶ ἐκτός τούτου, ἠνώσαμεν δύο παροδικὰς διαθέσεις· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σὰς παρέχει περισσώτερα δικαιώματα ἐπ' ἐμοῦ, ἢ ὅσα ἔχω ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ ὄψις τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἠλλοιώθη, ἡ δὲ συνήθης ἡρεμία τοῦ προσώπου του ὑπέκυψεν εἰς σπασμωδικὰς κινήσεις. Ἐσφιγγε τὰς χεῖρας καὶ δι' ὑποκόφου φωνῆς εἶπεν·

— Ἄλλ' αὐτὸ συμβαίνει, διότι ἡ θέσις μας δὲν εἶνε ἡ αὕτη, σὰς ἀγαπῶ, Ἐρριέττα.

Ἡ βαρωνὶς ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Πτωχὲ μου Θεόδωρε, χάνετε τὸν καιρὸν σας· ἔχω πολλὴν ἀγάπην πρὸς ὑμᾶς, βασίζομαι ἐφ' ὑμῶν, ὡς καὶ σεῖς δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἀληθοῦς φίλης, ἀλλὰ ἐὰν σὰς ἐδειξά εὐνοϊαν καὶ οἰκειότητα δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσετε διὰ τοῦτο ὅτι αἰσθάνομαι πρὸς ὑμᾶς παράφορον ἔρωτα· αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη μορφή, ἐὰν ἀποβλέψομεν εἰς τὴν θέσιν ἡμῶν. Λοιπὸν ἀκοῦσιν αὐτὰ· ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μ' ἔννοεῖτε, ἄλλως δέ, ἀγαπητέ μου, θὰ διέκοπτα τὰς σχέσις μου καὶ θὰ ἐτελείονε τὸ πρᾶγμα διὰ παντός. Ὅστε ἀρκεσθῆτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύνασθε νὰ ἔχετε καὶ ἄς παύσῃ ἡ ὁμιλία.

ὦ! Ὁ Θεόδωρος δὲν ἀπετέλει ἐξίχρισιν τοῦ κοινοῦ νόμου· τὸ μάγον πλάσμα ἀμέσως ὑπεδούλου αὐτόν, ὅστις μεγάλως ἔχαίρει γινόμενος ἀκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς γυναικὸς ταύτης. Περιπλέον ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον ν' ἀπαιτήσῃ τί περιπλέον, ἄλλως δέ, τὸ εἶχεν ἐπαναλαβεῖ αὐτὴ ἡ ἴδια. Μετὰ νέαν σιωπὴν ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐπανέλαθεν,

— Ἀγαπητέ μου Θεόδωρε, ἴδου διατί σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔλθετε ἐδῶ, πρέπει νὰ μάθετε ποία εἶνε ἐκείνη ἡ γυνὴ καὶ ἀφ' οὗ τὸ μάθετε νὰ τὴν καταστήσετε ἀδύνατον νὰ μὲ βλάψῃ, ἐπειδὴ ὅμως θὰ διεγείρετε τὰ χίσιστα τῆς ὑπονοίας τῶν ἄλλων, θὰ σὰς δώσω βοηθὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνασθε βεβαίως νὰ βασισθῆτε. Εὐρέθητε αὐριον τὸ πρῶν εἰς τὰς ἑνδεκα εἰς τὴν Γέ-

φυραν τοῦ Ροβέρτου· εἰς τὸ μέγαρον γευματίζουσαν πάντοτε εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ θὰ ἔχετε καιρὸν νὰ ἐπιστρέψετε ἐδῶ πρὶν παρατηρηθῆ ἡ ἀπουσία σας. Νὰ καταβῆτε μέχρι Σαιν Σερβάν, ἐκεῖ θὰ εὐρετε ἀμαζάν καὶ θὰ ὑπάγετε μέχρι τῆς Γεφύρας Ροβέρτου, πρὶν φθάσῃ κανεὶς ἄλλος πρὸ τοῦ Παρκμέ... Μὲ ἔννοεῖτε καλῶς;

— Μάλιστα.

— Ἀφ' οὗ φθάσετε εἰς τὴν Γεφυραν Ροβέρτου, ἀφίνατε τὴν ἀμαζάν σας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, μεταβαίνετε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐκεῖ πρὸ τῆς πύλης τῆς ἐκκλησίας θὰ εὐρήτε ὑψηλόν, ρωμαλέον, γαλανόν μὲ ἐρυθρὸν πώγωνά ἀνδρα ἐνδεδυμένον ὡς ἐργάτην.

— Δὲν τὸν γνωρίζω;

— Ὅχι, δὲν τὸν εἶδατε ποτέ, θὰ ὑπάγετε ὅμως πρὸς αὐτόν καὶ θὰ τοῦ εἰπῆτε γερμανιστί: «Εἶσθε ἐξ Ἀλσατίας, φίλος μου;» καὶ ἐκεῖνος θὰ σὰς ἀποκριθῆ! «Μάλιστα, κύριε Θεόδωρε Μενδῶ».

— Πολὺ καλὰ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε ὁ Γότλιβ Θεῦρνερ.

— Ἄ! ὁ μνηστήρ τῆς Γερτρούδης, ἀνέκραζεν ὁ Μενδῶ, εἶνε ἐδῶ;

— Ναί, προέβλεπον — καὶ τὰ γεγονότα, ὡς βλέπετε, μ' ἐδικαίωσαν — ὅτι θὰ ἐλάβανον ἀνάγκην ἐνός βοηθοῦ, καὶ ὁ πρίγκηψ εὐρεσθήθη νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα Παρρεσκεία μάλιστα ἐκπληξίν εἰς τὴν Γερτρούδην, ἀλλ' αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὸν λαγμόν τοῦ Γότλιβ, εἰς τὸ μέρος ὅπου τοῦ ἔδωκα συνέντευξιν, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς παιδί. Ὁ Γότλιβ Θεῦρνερ εἰδοποιήθη καὶ προσελήθη δι' ἐπιειρωθῶσις εἰς τὸ φρούριον τῆς Βάρνης... καθ' ἡμέραν ἀπέρχεται καὶ θ' ἀπέρχεται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ εὐρίσκειται ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας τῆς γεφύρας τοῦ Ροβέρτου μὲ τὸ σύνθημα τὸ ὅποιον τοῦ ἔδωκα. Θὰ τοῦ ἐξηγήσετε ποίαν ὑπηρεσίαν περιμένω ἀπὸ αὐτόν καὶ ἄς ἐνεργήσῃ μετὰ περισκέψεως, ἄς μὴ βιασθῆ, ἄς ἀνεύρῃ τὴν παρὰ φρονα ἐκείνην γυναικίαν καὶ ἄς σὰς εἰπῇ πόθεν ἔρχεται, πῶς ὀνομάζεται, ποία εἶνε.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἠγέρθη ἕνα ἀναχωρήσῃ.

— Καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον; ἠρώτησε μετὰ μειδιάματος.

— Γνωρίζω ποῦ εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Γούγκα, εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου Λαφροσάνζ.

— Τότε εἶμαι ἡσυχος, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε ἰδικόν σας.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγὼ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Μενδῶ ἔλαβεν ἄρρητον ἔκφρασιν.

— Καὶ διὰ ποίου μέσου ἐλπίζετε νὰ τὸ κατορθώσετε, ἠρώτησε, διὰ τῆς πειθοῦς, ἢ διὰ τῆς πάλης καὶ τῆς βίας;

Τὸ ὄραϊον στόμα τῆς βαρωνίδος ἐμειδίασε σαρκόνιον.

— Ἐὰν σὰς ἐρωτήσουν, εἶπε, δύνασθε ν' ἀποκριθῆτε ὅτι δὲν γνωρίζετε τίποτε.

— ὦ! ἀνταπήνησεν ἀμνηχανοῦσα, σὰς ἐρωτῶ, διότι προκειμένου περὶ πάλης θὰ λάβετε βεβαίως ἀνάγκην τοῦ Γότλιβ καὶ ἐμοῦ.

— Ἡσυχάσετε καὶ ὅταν λάβω τὴν ἀνάγκην σας θὰ σὰς τὸ εἶπω, μέχρι τοῦδε ὅμως περιορισθῆτε ν' ἀσχοληθῆτε εἰς ὅ,τι ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς καὶ τίποτε περιπλέον. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα, ἀγαπητέ μου Θεόδωρε, καὶ πρὸ πάντων μὴ κάμνετε θόρυβον, περιττὸν νὰ ἐκτεθῶμεν.

(Ἐπετα συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

ΙΒ'

Γ Ρ Α Ν Α Δ Α

Τὸ ἀπὸ Μαλάγας εἰς Γρανάδαν ταξείδιον ὑπῆρξε τὸ περιπετειωδέστερον καὶ ἀτυχέστερον ἐξ ὅσων ἕκαστα ἐν Ἰσπανίᾳ.

Διὰ νὰ εἰμφορέσουν νὰ μὲ λυπηθῶν ὅσον ἐπιθυμῶ εἰς κτήριμνες ἀναγνώσται, πρέπει νὰ γνωρίζουν (ἐντρέπομαι νὰ ἀπασχολῶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ αὐτὰς τὰς μικρολογίας) ὅτι ἐν Μαλάγᾳ εἶχον κάμει ἐλαφρότατόν τι πρόγευμα ἐπὶ τὸ ἀνδαλουσιακότερον, οὐτινος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως μὲν συγκεχυμένη τις ὑπεθυμήσις μου ἀπέμενε. Ἄλλ' εἶχον ἀναχωρήσει μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἠδύναμην νὰ κατέλθω εἰς κανένα σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, καὶ νὰ εὔρω καμμίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας ἐκεῖνας ἢ τὰ δημόσια στραγγαλιστήρια, ὅπου εἰσέρχονται καλπάζοντες, τρώγουν ἀσθμαίνοντες καὶ πληρόνουν φεύγοντες ὁρμαίως διὰ νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν χορτασμένοι, πνιγμένοι, κλεμμένοι, καταρώμενοι τὰ ὁρομολόγια, τὰ ταξείδια καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν δημοσίων ἔργων, ὅπερ προδίδει τὸν τόπον.

Ἄνεχώρησα, καὶ τὰς πρώτας ὥρας ἦτο μία χαρὰ. Ἡ ἐξοχὴ ἦτο ὅλη γεμάτη ἀπὸ λόφους φαεινούς, ἀπὸ πρασινωτάτους ἀγρούς μὲ πλῆθος ἐπαύσεων, φοινίκων καὶ κυπαρίσσω, ἐντὸς δὲ τοῦ ὄχληματος, ἐν τῷ μέσῳ δύο γεροντίων ἐχόντων τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους, ὑπῆρχε μία μικροῦλα ἀνδαλουσία, ἡ ὁποία ἐκύτταζε περίξ μὲ πονηρὸν μειδιάμα ὅπερ ἐσήμαινε : — Ἐμπρός, κυτταξέτέ με καὶ σεῖς περιπαθῶς. — Ἄλλ' ἡ ἀμαξοστοιχία ἔβαινε μὲ βραδύτητα συντετριμμένου λεωφορείου, καὶ ἐν ἐστέκετο εἰμὴ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τοὺς σταθμούς.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ στόμαχος ἤρχισε νὰ κρυγαζήζη τῶν βοήθειαν καὶ διὰ νὰ γίνουν φθερότεροι οἱ κνισμοὶ τῆς πείνης, ὑπερεώθη νὰ διατρέξω ἀρκετὸν διάστημα πεζῆ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν μιᾶς σεσαθρωμένης γεφύρας, ὅλοι οἱ ἐπιβάται κατῆλθον καὶ ἔβησαν αὐτὴν ἀνά δύο μεταβάνας εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἀνέμενον τὴν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν.

Εὐρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ τῶν βράχων τῆς Σειρας Νεβανδας, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ καὶ ἀγρίῳ, οἰκὴν ἀνθρώπων αἰχμαλωτισθέντων ὑπὸ ληστών. Ἀνήλθομεν ἐπὶ τῆς νέας ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀνεχώρησε μὲ τὴν αὐτὴν ἀναπαυτικὴν ταχύτητα τῆς πρώτης καὶ ὁ στόμαχος μου ἤρχισε νὰ ὑπεφέρει χειρότερα ἀπὸ πρὶν.

Μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα σταθμὸν μὲ πλῆθος ἄλλων ἀμαξοστοιχιῶν, ὅπου μέγα μέρος τῶν ἐπιβατῶν ἐπήδησαν ταχύτατα κάτω πρὶν ἢ ἐγὼ προφθῶσω νὰ θέσω τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἀναβαθμίδος.

— Ποῦ θέλετέ νὰ ὑπάγετε ; μὲ ἠρώτησεν εἰς ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου βλέπων με καταβαίνοντα.

— Νὰ φάγω, τῷ ἀπεκρίθην.

— Μὰ σεῖς δὲν πηγαίνετε εἰς Γρανάδαν ;

— Μάλιστα, εἰς Γρανάδαν.

— Τότε δὲν ἔχετε καιρὸν. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ ἀμέσως.

— Μὰ οἱ ἄλλοι πῶς κατέβησαν ;

— Τώρα θὰ τοὺς ἴδῃτε νὰ ἐπανέλθουν ἀμέσως.

Αἱ ἐμπορικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἔμπρὸς δὲν μὲ ἄφρινον νὰ ἴδω τὸν σταθμὸν. Ἐνόμισα ὅτι ἐκεῖτο μακρὰν. Δὲν κατῆλθον.

Παρέρχονται δύο λεπτά, παρέρχονται πέντε λεπτά, ὑκτώ, καὶ οἱ ἐπιβάται δὲν ἐπιστρέφουν, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν ἐκκινεῖ. Πηδῶ κάτω, τρέχω εἰς τὸν σταθμὸν, βλέπω ἐν καφφενεῖον, εἰσέρχεται εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν . . . Χριστὸς καὶ Παναγία ! Πεντήκοντα πεινασμένοι ἐστέκον περίξ μεγάλης ἐπιμήκουσ τραπέζης, μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ πινακίου, τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὸν ἀέρα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ὀρολόγιον καταβροχθίζοντες καὶ κραυγάζοντες, καὶ ἄλλοι πενήκοντα συνεθλίβοντο πρὸ τοῦ κυλικείου ἀρπάζοντες καὶ ἐνθουλακίζοντες τεμάχια ἄρτου, ὑπώρχε, γλυκίσματα, ἐνῶ ὁ κύριος καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου πνευστιῶντες ὡς ἵπποι καὶ ἀποσπάζοντες ἰδρώτα ἔτρεγον, ἀνεσκευμπόνοντο, ὠρύοντο, προσέκοπτον εἰς τὰς καρτέλας ἀπόθου τοὺς πελάτας, ἔχονον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ζουμιὰ καὶ σάλτσαις, καὶ μία δυστυχημένη γυναικίκα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ εἶνε ἡ κυρία τοῦ καφφενεῖου, φυλακισμένη εἰς μίαν γωνίαν ὀπισθεν τοῦ πολιτοκρημένου κυλικείου, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνῃ τὸ θαρρὸς μὲ ἐγκατέλιπον. Ἄλλ' ἀμέσως ἀνακτῆσας δυνάμεις ἐρρίφθην εἰς τὴν λεηλασίαν. Ἐν κτύπημα ἀγκῶνας εἰς τὸ στῆθος μὲ ὠθεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλλ' ἐπιπίπτω ἐκ δευτέρου.

Δεύτερον κτύπημα εἰς τὴν κοιλίαν μὲ ἀπωθεῖ ἐκ νέου, ἀλλὰ συλλέξας πάσας τὰς δυνάμεις μου ἐτοιμαζομαι νὰ ἐπιχειρήσω τρίτην ἔφοδον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤγησεν ὁ κώδων. Θόρυβος καὶ ἀλαλαγμὸς καὶ βλασφημίαι ἐπηκολούθησαν, καὶ μετ' αὐτῶν πτώσις καρεκλῶν καὶ σύγκρουσις πινακίων καὶ συνωστισμὸς μέγας.

Τίς καταπίνων ἐν βίᾳ τοὺς τελευταίους βλωμοὺς ἐγένετο κάτωχρος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς ὡς τοῦ ἀπηγγονισμένου, τίς ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ πάρῃ ἐν πορτοκαλίον καὶ ὠθεύμενος ὑπ' ἄλλου τρέχοντος ἐξω, τὸ ἔρριπτεν ἐντὸς πινακίου κρέμας, τίς περιεφέρετο εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς βαλίτζας του φέρων ἐπὶ τῶν παρειῶν ραντίσματα ἐκ σάλτσας, τίς θελήσας νὰ πῆ τὸν εἰδὸν του ἀπνευστὶ κατέπτε λοζῶς καὶ ἔβηχε μέχρι διαρρηξέως τῶν πλευρῶν του, καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τὴν θύραν ἐφώναζαν :

— Ὀργήγορα ! — καὶ οἱ ἐπιβάται ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ἀπῆλθον : — Ahogate ! (σκασμὸς), — καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἠγάγκαν

ζον νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς μὴ πληρώσαντας, καὶ οἱ θέλοντες νὰ πληρώσουν δὲν εὕρισκον τοὺς ὑπηρέτας, καὶ αἱ κυρίαί παρεπονοῦντο ὅτι θὰ λιποθυμήσουν, καὶ τὰ παιδιὰ ἐκράυαζον, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἄνω κάτω.

"Ἦμουν πολὺ τυχερὸς ὅπου κατώρθωσα νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν θέσιν μου πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία.

'Ἄλλ' ἔκει νέα βῆσανος μὲ ἀνέμενον. Οἱ δύο γέροντες καὶ ἡ μικροῦλα ἀνδραλουσία, ἧτις θὰ ἦτο κόρη τοῦ ἐνός καὶ ἀγεψιά τοῦ ἄλλου, εἶχον κατορθώσει καὶ νὰ ἀρπάσουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μανιώδους ἐκείνου πλήθους τοῦ κυλικείου, καὶ ἔτρωγον ἀπλήστως. Ἐγὼ τοὺς παρετήρουν μὲ περίλυπον ὄμμα, ἀριθμῶν τοὺς βλωμοὺς καὶ παρακολουθῶν πᾶσαν τοῦ στόμαχος κίνησιν, ὅπως κάμνει ὁ σκύλος παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου του. Ἡ ἀνδραλουσία τὸ παρετήρησε καὶ δεικνύουσα μοι καὶ τι, τὸ ὅποιον ὁμοίαζε μὲ κιοφτέν, ἔκαμε μίαν χαριτωμένην κίνησιν τῆς κεφαλῆς ὡς νὰ μὲ ἤρωτα ἐὰν τὸν ἤθελον.

— "ὦ! εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθην, μειδιῶν ὡς ἐπιθάνατος, ἔφαγα!

"Ἀγγελέ μου, προσέθεσα ἀμέσως κατ' ἑμαυτόν, ἐὰν εἴξευρες ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ ἐπροτίμων τοὺς ἰδιόκους σου κιοφτέδες ἀπὸ τὰ ἄωρα μῆλα, ὡς θὰ ἔλεγεν εὐγενῶς ὁ μισσέρ Νικολὸς Μακιαβέλης, τοῦ περιφήμου κήπου τῶν Ἑσπερίδων:

— Δοκιμάσατε τοῦλάχιστον αὐτὸν τὸν οἶνον! εἶπεν ὁ θεός.

Δὲν εἴξεύρω ἕνεκα τίνος παιδικῶν πείσματος ἐναντίον μου ἢ ἐναντίον τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἦτο πείσμα τὸ ὅποιον εἰς ὁμοίαν περιστάσει συχνὰ καταλαμβάνει καὶ τοὺς ἄνδρας, ἀπεκρίθην καὶ τὴν φορὰν ταύτην:

— "Ὀχι, εὐχαριστῶ, μὲ βλάπτει.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον μὲ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ ὕψος, ὅπερ ἐφανέρωσεν ὅτι δὲν ἐφαινόμην ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπίσκους ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ μία σταγὼν οἴνου, καὶ ἡ ἀνδραλουσία ἐγέλασε, καὶ ἐγὼ ἐκοκκίνησα ἀπὸ ἐντροπὴν.

Ἐνύκτωσε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθησε νὰ βελίξῃ μὲ τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τοῦ Σάγγου Πάντσα, δὲν εἴξεύρω ἐπὶ πόσας ὥρας. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δοκιμάσα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν βίον μου τὰ βρασιανιστήρια τῆς πείνης, τὰ ὅποια ἐφανταζόμην ὅτι εἶχον δοκιμάσει ἤδη κατὰ τὴν περιφημον ἡμέραν τῆς 24 Ἰουνίου 1866.

Διὰ νὰ διασκεδάσω τὰ βρασιανιστήρια ἐκεῖνα ἀνεκάλουν ἐπιμόνως εἰς τὴν μνήμην μου ὅλα τὰ φαγητὰ τὰ ὅποια μοῦ ἐνέπνεον περισσοτέρην ἀηδίαν, τὴν ὡμὴν ντομάταν, τοὺς βραστούς κρελλίνας, τὸν ψημένον κάβουραν. Ὡμέ! φωνή τις χλευασμοῦ ἐκράυαζεν ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν ἐντοσθίων μου ὅτι ἐὰν τὰ εἶχον θὰ ἐγλύφα καὶ τὰ δάκτυλά μου. Τότε ἤρχισα νὰ κάμω φανταστικὰς συμμίξεις διαφόρων φαγητῶν, ὡς λόγου χάριν, κρέμας καὶ ἰχθύος, μὲ οἶνον καὶ πέπερι, διὰ νὰ ἀναγκάσω τὸν στόμαχον νὰ ὑπακούσῃ. Φεῦ! Ὁ χαμερπὴς στόμαχος δὲν ἐσυχαίνετο οὔτε τὰς ἀηδίας αὐτάς. Τότε προσεπάθησα νὰ φαντασθῶ ὅτι εὕρισκμαι εἰς ξενοδοχεῖον τι τῶν Παρισίων κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολιτικῆς του καὶ ὅτι σηκὸν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν οὐρὰν ἕνα ποντικὸν μὲ ὀρεκτικὴν σάλτσαν, ὅπερ ἐπανερχόμενον αἴφνης εἰς τὴν ζωὴν μου δαγκάνει τὸν δάκτυλον καὶ μὲ παρατηρεῖ μὲ ἐξηγριωμένους ὄφ-

θαλμούς, ἐγὼ δὲ μὲ τὸ περῶνι ὑψωμένον σκέπτομαι ἐὰν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἢ νὰ τὸν καρφώσω ἀνηλεῶς. Ἄλλὰ, χάριτι θεῶν, πρὶν ἢ ἀπαλλαγῶ τῆς φοβερῆς ταύτης θέσεως καὶ ἐκτελέσω πράξιν ἧτις δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν πολιτικῶν, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησε καὶ ἀκτις ἐλπίδος ἀνεζωπύρωσε τὰς πεπονημένας δυνάμεις μου.

Εἶχμεν φθάσει δὲν εἴξεύρω εἰς ποῖον χωρίον. Ἐνῶ ἐξῆγον τὴν κεφαλὴν μου ἐκτὸς τῆς θυρίδος, φωνή τις ἐκράυαξεν: Οἱ ἐπιβάται τῆς Γρανάδας νὰ κατέβουν! Ἐσπεύσα νὰ κατέλθω ἀμέσως καὶ εὐρέθην ἀντιμέτωπος πρὸς ἕνα μυστακοφόρον, ὅστις μοῦ ἤρπασε τὴν βαλίτζαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, λέγων μοι ὅτι θὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον, διότι ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο μέχρι δὲν εἴξεύρω πόσων μιλίων ἀπὸ τῆς Γρανάδας, δὲν ὑπάρχει σιδηρόδρομος.

— Μίαν στιγμὴν! ἐρώναξα εἰς τὸν ἄγνωστον μὲ ἰκευτικὴν φωνήν, Πόσην ὥραν θέλομεν δια νὰ ἀναχωρήσωμεν;

— Δύο λεπτά! ἀπεκρίθη.

— Ὑπάρχει κανὲν ξενοδοχεῖον;

— Ἐκεῖ εἶνε ἕν.

Ἐτρέξα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κατεβρόχθισα ἐν αὐτὸν σκληρὸν καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ λεωφορεῖον ἑνωτάτων:

— Πόσην ὥραν θέλομεν ἀκόμη;

— Ἄλλα δύο λεπτά! μοῦ ἀπήντησεν ἡ πρώτη φωνή.

Ἐτρέξα πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ κατεβρόχθισα ἄλλο αὐτὸν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ λεωφορεῖον ἐρωτῶν ἐκ νέου:

— Θὰ φύγωμεν;

— Μετὰ ἕν λεπτόν.

Πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τρίτον αὐτὸν καὶ ἔπειτα εἰς τὸ λεωφορεῖον:

— Θὰ ἀναχωρήσωμεν;

— Μισὸ λεπτό ἀκόμη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐξέφυγε τῶν χειλέων μου φρικώδης βλασφημία, ἔτρεξα ἐκ νέου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κατέπιον τέταρτον αὐτὸν καὶ ἐν ποτήριον οἴνου καὶ ὄρησα πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ἀλλὰ μόλις εἶχον κάμει δέκα βήματα, ἤσθάνθην ἐκλείπουσαν τὴν ἀναπνοήν μου, καὶ ἐστάθην προσπαθῶν νὰ καταπιῶ τὸ αὐτὸν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρότησε τὸ μαστίγιον.

— Στάσου, περίμενε! ἐκράυαξα μὲ βραγχὴν φωνήν, κινῶν τὰς χεῖρας ὡς ὁ κινδυνεύων νὰ πνιγῇ.

— Que hay; (Τί τρέχει;) ἠρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Δὲν κατώρθωσα νὰ ἀπαντήσω.

— Se la ha quedado un uero en la garganta! (Τοῦ κάθισε ἕνα αὐγὸ στό λαιμό), ἀπεκρίθη ἄγνωστός τις.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα, τὸ αὐτὸν κατήλθεν, ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, κατέβηκα τὸ λεωφορεῖον, ὅπερ ἀνεχώρησεν ἀμέσως, καὶ ἀφοῦ συνῆλθον, διηγήθην εἰς τοὺς συνοδοιπόρους μου τὰ ἀτυχήματά μου, ἀτινά τους ἐφαίδρυνα καὶ τοὺς συνεκίνησαν περισσότερον παρ' ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω κατόπιν τοῦ σκληροῦ ἐκείνου γέλωτος διὰ τὸ πνιξιμὸν μου.

Ἄλλὰ τὰ δυστυχήματά μου δὲν εἶχον τελειώσει, ἀκατάσχετος νύστα, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τόσον ἀνοικτιρμόνως μὲ ἐκυρίευσον κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς πορείας ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, μὲ κατέλαθεν αἰφνυδίως, καὶ μὲ ἐτυράνησε μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ κειμηθῶ οὔτε μίαν στιγμὴν.

Νομίζω ὅτι σφαῖρα τηλεβόλου κρεμαμένη διὰ σχινίου ἀπὸ

τοῦ μέσου τῆς ὀροφῆς τοῦ λεωφορείου, θὰ ἠνόηλοι ὀλιγώτερον τοὺς δυστυχεῖς συνοδοιπόρους μου, ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ κεφαλήν μου, ἡ ὁποία ἐταλαντεύετο καὶ κατέπιπτεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς νὰ συνεκρατέτο ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μόνον δι' ἑνὸς νεύρου.

Ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἶχον μίαν μοναχὴν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓν παιδίον, ἔμπροσθεν μίαν χωρικήν, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς μου τὰ τρία αὐτὰ θύματα, μὲ τὴν μονότονον κίνησιν τῆς γλωσσίδος ἐνὸς κώδωνος.

Ἡ μοναχὴ, ἡ καυμένη, ἐδέχετο τὰ κτυπήματα καὶ ἐσιώπα, ἴσως πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν κατὰ νοῦν ἁμαρτημάτων τῆς, ἀλλὰ τὸ παιδίον καὶ ἡ χωρική ἐμουρμούριζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν :

— **Es una barbaridad!** (εἶνε μία βαρβαρότης!)

— **Asi no se puede estar!** (αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!)

— **Tiene una cabeza de plomo!** (ἔχει ἓνα κεφάλι ἀπὸ μολύβι!)

Ἐπὶ τέλους μία ἀστείότης ἐπιβάτου τινὸς μᾶς ἀπήλλαξε καὶ τοὺς τέσσαρας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μαρτύριον. Παρκαρνεύθησεν ὀλίγον ζωηρότερον τοῦ συνήθους τῆς χωρικῆς, μία φωνὴ ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ λεωφορείου ἐκράυγασε :

— Μὴ φοβῆσαι! ἀφοῦ δὲν σοῦ ἔσπασεν ἕως τῶρα τὸ κεφάλι, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι βεβαίη ὅτι δὲν σοῦ τὸ σπᾶ πλέον, διότι θὰ πῆ ὅτι τὸ ἔχεις δοκιμάσει μὲ τὸ σφυρί.

Ὅλοι ἐγέλασαν, ἐγὼ ἐξύπνησα ζητῶν συγγνώμην, καὶ τὰ τρία θύματα τόσον εὐχαριστήθησαν ὅτι ἀπηλλαγθήσαν ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ ἐκεῖνα κτυπήματα, ὥστε ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῶσι μὲ κανένα τραχὺν λόγον, μοῦ εἶπον : **Pobrecito! Hadescan-sado Usted la cabeza!** (Τὸν καυμένον! Ἀνεπαύθητε πολὺ κακὰ! Θὰ ἐκτυπήσατε τὸ κεφάλι σας!)

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΟΥ)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Σταματῶμεν ἐπὶ τῆς λέξεως ἀπέσπασε, διότι ὁ κ. Λεθρὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, πεπεισμένοι, ὅτι πάσαι αἱ λέξεις μᾶς ἐπιστολῆς εἶνε ἐνδιαφέρουσαι, δὲν θραύουσιν, ἀλλ' ἀποσπῶσιν ἡσυχῶς τὴν σφραγίδα, ἵνα μὴ καταστρέψωσι λέξιν τινά, ἥτις διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς ἡδύνατος νὰ ἀλλοιωσῇ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς ἢ τοῦλάχιστον τῆς φράσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀφηρέτο.

— Ἄ! ὁ κ. Λέων, εἶπεν ὁ κ. Λεθρὲν, παρατηρήσας ἀμέσως τὴν ὑπογραφήν.

— Ἄ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Τι ἄρα γε μοῦ γράφει ὁ κύριος αὐτός; Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ ὁ κ. Λεθρὲν ἀνέγνω ὑψηλοφώνως :

«Κύριε,

»Θὰ εὔρητε τὴν ἐπιστολήν μου λίαν παράδοξον καὶ τὴν αἰτησίαν μου λίαν τολμηράν.»

— Τί ὥραϊός χαρακτηρ, διέκοψεν ὁ κ. Λεθρὲν, τί προτέρημα εἶ ἓνα, ὁ ὁποῖος κρατεῖ καταστικα. Δυστυχῶς, δι' αὐτόν, δὲν χρησιμοποιεῖ τὸ προτέρημα του αὐτό. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

«Καὶ τὴν αἰτησίαν μου τολμηράν, ἐπανέλαθεν ὁ κ. Λεθρὲν τονίζων τὰς λέξεις. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ πλείοτερον εἰς τὸ πάθος τῆς καρδίας μου, καὶ ἂν μέλλω νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς ὑμετέρας ἀρνήσεως παρὰ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας.»

— Τί ἐννοεῖ μὲ αὐτό;

— Ἐξακολουθήσατε, πατέρα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν :

«Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας, ἥτις ὡσαύτως μὲ ἀγαπᾷ.»

Ὁ κ. Λεθρὲν ἀνετινάχθη, ἀναγινώσκων τὴν φράσιν ταύτην.

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ! ἐκράυγασεν. Ἀνέγνωσα καλά;

— Ναί, πατέρα.

— Λοιπὸν τὸ ἠμολογεῖς;

— Ὅπως ἡ μητέρα μου ἠγάπα σας; ἀπαράλλακτα καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν κύριον Λέοντα.

— Ἀλήθεια! ἀλλὰ ἐγὼ ἤμην εἰς τὸ ἐμπόριον...

— Ἐ! λοιπὸν, πατέρα, διὰ τὸν ἐναντίον λόγον, διὰ τὸν ὑποῖεν σας ἠγάπα ἡ μητέρα μου, ἀγαπῶ ἐγὼ τὸν κύριον Λέοντα.

— Ἀλλὰ τί ζητεῖ;

— Τὴν χεῖρά μου.

— Νομίζω, ὅτι ἡ αἰτησίς του εἶνε τολμηρά. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζεις, ὅτι ζητεῖ τὴν χεῖρά σου;

— Διότι μοῦ εἶπε χθὲς, ὅτι θὰ σας ἔγραφε, καὶ θὰ τὴν ἐζήτη.

— Λοιπὸν συνομιλεῖτε κρυφίως;

— Ναι, πατέρα.

— Συχνά;

— Πολὺ συχνά.

— ὦ!

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ μὲ ἀγαποῦσε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν.

— Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπεκρίθης;

— Ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσα αἰωνίως.

— Καὶ πότε συνομιλεῖτε;

— Ὅταν σας δίνω τὸ τσάι.

— Καὶ ἐγένετο αὐτὸ σχεδὸν εἰς τὰ μάτια μου;

— Πάντοτε.

— Καὶ δὲν ἐβλεπα τίποτε;

— Δὲν ἠμποροῦσατε νὰ βλέπετε, διότι πάντοτε εἶχατε τὰ γυαλιά σας.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κ. Λεθρὲν, ἐγειρόμενος καὶ διπλώνων τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, θὰ ἐπιστρέψης εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

— Διὰ νὰ κάμω τί; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία μετὰ τῶνον, ἀποδεικνύοντας ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο παντάπασι τὰς ἀπειλὰς τοῦ πατρὸς τῆς.

— Θὰ μείνης ἐκεῖ, ἕως νὰ σοῦ εὔρω σύζυγον.

— Τῆς ὀρέξω σας; πατέρα.

— Βεβαίως.

— Ἄ! τότε δὲν θὰ τὸν πάρω.

— Δὲν θὰ τὸν πάρης;

— Ὅχι.

— Διατί;

— Διότι ἐν θὰ εἶνε ὁ κύριος Λέων.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις ἄλλον ἀπὸ τὸν κύριον Λέοντα;

— Ὅχι.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸν γάμον αὐτόν;

— Ἀναμφιβόλως.

— Θὰ τοῦ γράψω νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πλέον ἐδῶ.

— ὦ! θὰ τὸν ἰδῶ ἀμέσως.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ, παρκακλῶ;

— Ἀπὸ τὸ παραθυρὸν μου καὶ θὰ τοῦ γράψω.

— Θὰ τοῦ γράψης! Καὶ τί θὰ τοῦ γράψης;

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι εἶσθε τύραννος καὶ ὅτι, ὅταν θὰ γείνω ἐνήλιξ, θὰ τὸν πάρω καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς σας.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔλαβες τὰ ὥραϊα αὐτὰ μαθήματα;

— Τὰ ἀνέγνωσα.

— Εἰς ποῖον βιβλίον;

— Εἰς τὸν Κώδικα.

— Εἰς τὸν Κώδικα! Παιὸς θὰ ἐπίστευεν, ὅτι τὸ βιβλίον

αὐτὸ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν νόμων τῆς κοινωνίας περιέχει παρόμοια πράγματα.

— Ἄρθρον 227, κεφάλαιον τῶν Δικαιωμάτων τῶν ἐνηλικίων τέκνων.

— Γνωρίζεις πόσην προίκα θὰ λάβῃς νυμφευμένη ;

— Ναί, πατέρα, ἐξήντα χιλιάδας φράγκων.

— Θὰ σοῦ δώσω ὀλιγώτερα.

— Δὲν ἤμπορεῖς. Εἶνε ἡ περιουσία τῆς μητρός μου. Ὅταν γίνω ἐνήλιξ θὰ μοῦ δώσετε λόγον τῆς διαχειρίσεώς σας. Ἄρθρον 86, κεφάλαιον τῶν Κηδεμονιῶν.

— Καὶ παῖδες σοῦ εἶπεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται εἰς τὸν Κώδικα ;

— Ὁ κύριος Λέων γνωρίζετε καλὰ, ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα.

— Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχει τίποτε.

— Τί πειράζει, θὰ ἀποκτήσῃ περιουσίαν.

— Πιτέ.

— Σεῖς τὸ εἶπατε εἰς αὐτόν.

— Ἐγὼ !

— Σεῖς, ὁ ὅποιος πάντοτε τὸν θαυμάζετε καὶ τὸν ἐπαινεῖτε διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καὶ συνάμα τὸν βεβαιώνετε, ὅτι θὰ ἔχῃ λαμπρὸν μέλλον. Ἄς ἰδοῦμεν, πατέρακι μου, καθήσετε πάλιν καὶ ἄς συνομιλήσωμεν.

Ὁ κ. Λεβρὲν ἐπανεκάθησεν.

— Μὲ ἀγαπάτε πολὺ, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; ἐπανελάθεν ἡ Ἰουλίτσα, καθήσασα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς τῆς καὶ διερχοῦσα τὸν λαιμοδέτην του.

— Ναί, καὶ αὐτὸ μόνον . . .

— Ἐπειδὴ μὲ ἀγαπάτε δι' αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πάρω τὸν κύριον Λέοντα, ἀλήθεια ; Ἐ! λοιπὸν ! ἐγὼ σας λέγω, πατέρακι μου, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς πρέπει νὰ γείνη.

— Ὅχι ὁ κύριος Λέων δὲν ἔχει τίποτε. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ γείνης εὐτυχῆς μὲ εἰσοδήματα τριῶν χιλιάδων λιρών καὶ ἐπὶ τῆ ὑπεθέσει, ὅτι τοκίζει τὰς ἐξήντά σου χιλιάδας φράγκα πρὸς ὃ τοῖς ἑκατόν, τὸ ὅποιον εἶνε ὁσκόλον, κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν. Θὰ γείνης κάτοχος τῆς περιουσίας μου μόνον μετὰ τὸν θάνατόν μου, καὶ, δόξῃ τῷ Θεῷ, εἶμαι καλὰ. Ἐν γένει ὁ σύζυγος ὀφείλει νὰ ἔχῃ τόσην περιουσίαν ὅσην προίκα λαμβάνει.

— Ὁ κύριος Λέων θὰ κερδίσῃ ἐξήντα χιλιάδας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμεν κατόπιν.

— Ἄν εἴχετε ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, δὲν θὰ ἐθυμῶντε τόσον καὶ θὰ συνεβιβαζόμεθα ἀμέσως.

— Γνωρίζεις τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ;

— Βέβαια, ἀφοῦ ἔχω τὸ ἀντίγραφον εἰς τὴν τσέπην μου.

— ὦ ! γυναῖκες, ἀληθινὸὶ δαίμονες !

Ὁ κ. Λεβρὲν ἐπανελάθε τὴν ἀνάγνωσιν :

«Τὸ νὰ γείνω σύζυγος τῆς θυγατρὸς σας εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία καὶ ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Ἄλλὰ θέλω νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ, μὴ στερουμένην μηδενὸς καὶ δυναμένην νὰ ἰκανοποιῇ πάσας αὐτῆς τὰ ἀνάγκας καὶ τὰς ἰδιοτροπίας. Γνωρίζετε πόσον εἶμαι πεπαιδευμένος καὶ πόσας ἡ ἐκπαιδεύσεις καὶ αἰεπιστήμη παρέχουσι ὀφελείας εἰς τοὺς καλλιέργουντας αὐτάς. Ὅριστέ μοι προθεσμίαν ἑνὸς ἔτους. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἐργασθῶ, ἐνηθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπιτυχίας, καὶ μετὰ παρέλευσιν αὐτοῦ θὰ ἔλθω νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἰουλίτας, διότι εἴτε πρόκειται νὰ μὴ κοιμῶμαι, εἴτε πρόκειται νὰ ζῶ δι' ὕδατος μόνον καὶ ἄρτου, θὰ προσπαθῶ νὰ κερδίσω πενήτηντα χιλιάδας φράγκων τοῦλάχιστον, καὶ τοῦτο εἶνε μίαν ἀρχή. «Omnia labor vincit improbus.»

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ φράσις ;

— « Ἐργασία ἐπίπνοος θριαμβεῖει παντός », εἶπεν ἡ Ἰουλίτσα.

— Γνωρίζεις λοιπὸν λατινικὰ ;

— Ναί, πατέρα.

— Γνωρίζεις λατινικὰ ; !

— Ὁ κύριος Λέων μοῦ τὰ ἔμαθε διὰ νὰ συνηνεοῦμεθα εἰς γλώσσαν, τὴν ὅποιαν νὰ μὴ ἐννοῶτε. Ἄλλὰ τελειώσατε ἐπὶ τέλος τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.

« Ἐάν ἐντὸς ἔτους, ἐπανελάθεν ὁ κ. Μεβρὲν, ἀπορῶν ἀκόμη πῶς ἡ θυγάτηρ του κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν λατινικὴν, ἀποτύχη ἡ ἐπιχειρήσις μου, τότε, κύριε, δύνασθε νὰ διαθέσετε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἰουλίτας, εἰς ἐμὲ ἐὰν θὰ ὑπολειπῆται οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ δώσω πέρμα εἰς τὸν βίον μου. »

— Ἐ ! τί λέτε, πατέρα ;

— Εἶνε ἀρκετὰ λογικόν.

— Συναινεῖτε λοιπὸν ;

— Ἀφοῦ θέλη αὐτὸν τὸν ὄρον, συναινῶ.

— Λοιπὸν μετὰ ἐν ἔτος θὰ λάβω σύζυγον τὸν κύριον Λέοντα.

— Ἐάν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὁ κύριος Λέων κερδίσῃ καὶ μοῦ παρουσιάσῃ πενήτηντα χιλιάδας φράγκων.

— Θὰ τὰς κερδίσῃ. Ἐμπορῶ λοιπὸν νὰ τοῦ εἰπῶ τὴν καλὴν αὐτῆν εἰδησίην καὶ συγχρόνως νὰ ἀναβῆ εἰς νὰ σας εὐχαριστήσῃ.

— Πῶς ;

— Περιμένει κάτω εἰς τὸν ἐρόμεν τὴν ἀπάντησίν σας.

— Τὸν εἶδες ;

— Τὸ γνωρίζω. Μοῦ τὸ εἶπε χθές, ὅτι θὰ περιμένει κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι εἰς τὰς ἑννέα τὸ πρωὶ καὶ νὰ, κτυποῦν ἑννέα.

Καὶ πλησιάζασα εἰς τὸ παραθύρον, τὸ ἤνοιξε, καὶ κινουσὰ τὴν χεῖρα, ἔκαμε σημεῖον, τὸ ὅποιον εἰς πάσας τὰς χώρας τῆς γῆς σημαίνει : Ἐλθετε, — καὶ ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἡ Ἰουλίτσα εἶχε κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐμπλεως χαρῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξῶφλῃσιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλείον.

II Δεσφύουσες.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2
ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ
5 0 0 0 0 0 0 0

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

TOMOI KAI ΦΥΛΛΑ • Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων • προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαυαδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρον καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς « Κορίνης » ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη Δραχμῆς ἑκπθ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).